

தபால் வரும் நேரமும் தாண்டியபின், இனி வருவதற்கு யாரும் இல்லை என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு துவைத்த துணிகளை எடுத்துப் போய் பக்கக் கம்பிகளில் காயப் போடத் தொடங்கினாள் சக்தி.

கடைசிச் சேலையை விரித்துப் போடும்போது வெளியே காற் வந்து நிற்கும் ஒசை கேட்கவும் பதட்டத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

காரிலிருந்து இறங்கியவன் சித்தார்த்தன்.

பீதியுடன் கை கால் உதற உள்ளே ஒடினாள் சக்தி.

கூடத்தில் எதிர்ப்பட்ட தாயின் மேல் விழுந்து இறுகப் பற்றிக் கழுத்து வளைவில் முகம் புதைத்து, "அம்மா... அம்மா..." என்று நடுங்கினாள்.

"என்னடி சக்தி? என்னடாம்மா...?" என்று சீதை விசாரித்த போது அவனும் உள்ளே வந்துவிட்டான்.

அவன் கைகளில் சித்திர வேலைப்பாடுகள் செய்த ஒரு பெரிய வெள்ளித் தட்டு.

சீதையின் வெறுத்த பார்வையைச் சலனமின்றிச் சந்தித்து, "இப்போது மறுக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன்," என்றாள் சித்தார்த்தன்.

சித்தார்த்தனின் பேச்சைக் கேட்டதும் ஒருகணம் இவன் ராட்சசனா என்று தோன்றியது சீதைக்கு.

நடுக்கத்துடன் தோளில் முகம் புதைத்திருந்த மகளின் முதுகைத் தடவியபடியே சற்று நேரம் அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

பிறகு மெல்ல, "ஆமாம்," என்றாள்.

தட்டை நீட்டியபடி அவன் இரண்டு எட்டு முன்னே எடுத்து வைத்தான்.

"நான் வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது. பொறுங்கள்," என்று அவனைத் தடுத்துவிட்டு மகளை விலக்கி நிறுத்தினாள் சீதை.

"சக்தி, அவனிடம் அந்தத் தட்டை வாங்கிக்கொள்," என்று உத்தரவிட்டாள்.

பொருள் விளங்காதவன் போல் விழித்தாள் சக்தி.

"போய் அந்தத் தட்டை வாங்கடி!" என்று அதட்டினாள் அன்னை.

அப்போதுதான் தாய் சொன்ன வார்த்தைகளின் பொருள் மனத்தில் ஊடுருவ, மலைத்துப் போய், 'அம்மா!' என்றாள் சக்தி - கண்கள் கண்ணீருடன் விரிய.

நடுங்கத் தொடங்கிய உதடுகளை அழுத்த மூடிக் கொண்டு சில கணங்கள் அசையாமல் நின்றாள்.

பிறகு, "சொல்வது புரியவில்லை? தட்டை வாங்கடி!" என்று கடுமையான குரலில் விரட்டினாள்.

அன்றுவரை அறிந்திராத அந்தக் குரலுக்குப் பணிந்து திரும்பி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாள் சக்தி.

ஆனால் அவன் முகம் கண்டதுமே மீண்டும் திரும்பி விட்டான். "அய்யோ! வேண்டாம்மா!" என்றாள் குரல் நடுங்க.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகச் சக்தியின் கன்னத்தில் சுளீர் என்று ஓர் அறை விழுந்தது.

திகைத்துப் போய் நின்றாள் சக்தி.

"அவனை அடிக்க வேண்டாம்!" என்றான் அவன்.

வறண்ட குரலில், "இவள் இன்னமும் என் மகள்தான்!" என்று அவனுக்குப் பதில் கொடுத்துவிட்டு, கன்னத்தைத் தாங்கியபடி நின்றுருந்த மகளிடம் திரும்பினாள் சீதை. "போய் வாங்கி வா என்கிறேன்," என்று ஆங்காரமாகக் கூச்சலிட்டாள்.

அதே திகைப்புடன் சக்தி மீண்டும் அவனை நோக்கித் திரும்பினாள்.

இப்போது அவளாகவே இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்துத் தட்டைச் சக்தியின் கைகளில் வைத்தாள்.

"போய்ப் பூஜையறையில் வையடி!" அதே ஆங்காரக் கத்தலிலேயே மகளை அனுப்பி வைத்தாள் சீதை.

குற்றம் சாட்டும் பார்வையுடன், மகள் சென்றதும் தாய் சித்தார்த்தனிடம் திரும்பினாள். "இவள் அப்பா சாகும்போது இவளுக்கு வயது ஒன்றுதான். சாகிற நிலைமையிலேயே மகளைக் கண் கலங்க விடக்கூடாது என்று என்னிடம் வாக்கு வாங்கிக் கொண்டார் - உங்களிடம் பணம் இருந்தாலும் குணம் சரியில்லை; ரொம்பவும் கெட்ட பெயர் உங்களுக்கு என்றெல்லாம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்! சக்தியும் மனதைப் பெரிதாக நினைக்கிறவன். அதனாலேதான் அப்போது உங்களிடம் மறத்தேன். அதோடு..."

சீதை தயங்கியபோது, "பலராம்!" என்று அமைதியாக எடுத்துக் கொடுத்தான் சித்தார்த்தன்.

"ஆமாம்... அவள்தான். ஒரு தப்புச் சொல்லமுடியாத பிள்ளை. மேலும்...சீக, அதைப் பற்றி இப்போது ஒன்றும் இல்லை. அவன் பெயர் கெட்டு விடக்கூடாதே என்றுதான் அங்கே அனுப்ப எண்ணினேன். அவளையே கெடுத்து விடுவீர்கள் என்று எண்ணவில்லை... அவன் அப்பாவிடம் சொன்ன

மாதிரி அவளைக் கண் கலங்காமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைத்தேன். விதி வேறு மாதிரி இருந்திருக்கிறது இப்போதெல்லாம் அவள் கண்ணீர் நிற்பதே இல்லை!" என்று தன் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சீதை.

"நான் நிறுத்தி விடுவேன்!" என்றான் அவன் தன்னம்பிக்கையுடன்.

சிறு ஏளனத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, 'அது அவ்வளவு கலபம் அல்ல. நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி சக்தி சாதாரணப் பெண் இல்லை. ஆனாலும் முயன்று பாருங்கள்,' என்று கசந்த குரலில் கூறினாள் சீதை.

தன்னை மீறி வெளி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, "இங்கே எடுத்துச் செய்ய ஆள் இல்லை. ஏதோ நீங்களே நடத்துங்கள். ஆனால் மிகவும் எளிமையாக இருக்கட்டும். பெரிதாக என்றால் அவள் தாங்க மாட்டாள்!" என்று முடித்தாள்.

"எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் அடுத்த வாரமே வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டான் சித்தார்த்தன்.

"செய்யுங்கள்."

வந்த காரியம் முடியவும் அவன் சென்றுவிட்டான்.

சக்தி புழுவாய்த் துடித்தாள்.

"வேண்டாம்மா, வேண்டாம்மா, வேண்டாம்மா..." என்று கண்ணீர் விட்டுக் கெஞ்சினாள்.

ஆனால் இத்தனை காலமும் மகளின் காலில் முள் தைத்தால் கூடக் கனிந்து உருகிய தாயார் இப்போது கல்லாய் நின்றாள்.

நெருங்கி நெருங்கிப் பேச முயன்றபோதெல்லாம் விலகி விலகிப் போனாள்.

பிடித்து வைத்துப் பிடிவாதமாகப் பேசியபோது, "அப்படி யானால் வேறு யாரை மணக்கப் போகிறாய்? பலராமையா?" என்று அழுத்தமாகக் கேட்டாள் சீதை.

மீண்டும் அடி விழுந்தாற் போலச் சக்தி நகர்ந்தாள்.

"ஒன்று அவனை வரச்சொல்லி நடந்ததைக் கூறிப் பிறகு உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறாணா என்று கேள்!"

"வேண்டாம்... அப்போ, வேண்டாம்..." என்று அருவருப் பும் வேதனையுமாய்த் தலித்தாள்.

அதே கண்டிப்பான குரலிலேயே, "அல்லது இந்த... இந்தச் சித்தார்த்தனையே மணந்து கொள்," என்று கூறி முடித்தாள் தாயார்.

தாங்க முடியாமல், "எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்!" என்று வெடித்தாள் மகள்.

சினம் காட்டி முறைத்த தாயின் கையைப் பற்றி, "அம்மா! நீங்கள் கூட இப்படிப் பேசுகிறீர்களே! சக்தி என்று கழுவு என்றுள்ளிடம் சொல்லிவிட்டு இப்போது என்னைச் சாக்கடை யாகவே ஆக்க முயற்சிக்கிறீர்களேமா..." என்று அழுதாள் சக்தி.

"அசடு போல் பேசாதே, சக்தி. இருக்கிற துன்பத்தில் தெய்வமாகப் பார்த்து ஒரு வழிவிட்டது என்று கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கிறேன். அதைக் கெடுக்காதே!" என்று மகளிடமிருந்து கையை விடுவித்துக் கொண்டாள் அன்னை.

"தெய்வமாம் தெய்வம்! தெய்வம், கடவுள் என்பது எல்லாம் வெறும் பொய் அம்மா. உண்மையாகவே பொய்தான்!" என்று குமுறினாள் மகள்.

"பொய்யோ மெய்யோ, இன்றையச் சிக்கலுக்கு இது ஒன்று தான் தீர்வு. வேண்டாம் வேண்டாம் என்று என் உயிரைப் பிடுங் காதே!" என்று கண்டிப்புடன் பேசிவிட்டு நகர்ந்தாள் சீதை.

கடைசியாக, "அம்மா, அன்று... அன்னனைக்கு... அம்மா... எனக்கு நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறதே. தயவு பண்ணி என்னை விட்டுவிடுங்கள், அம்மா!" என்று அழுதாள் சக்தி.

சற்று நேரம் சீதை பேச்சிழந்து நின்றாள்.

பிறகு மகளை உட்கார வைத்து முதுகை வருடியபடியே சொன்னாள். "சக்தியம்மா, யாரோ ஒருவனிடம் மாட்டிக் கொள்வது வேறு, மனைவி என்ற பதவியில் அமர்வது வேறு. திரும்பினதில் கணவனுக்கு மட்டுமே உரிமைகள் கிடைப்பதில்லை. மனைவி கையிலும் பெரிய ஆயுதம் கிடைத்து விடுகிறது. இதைப் பயன்படுத்தும் விதத்தில் அவளது சந்தோஷம் சக்தி எல்லாம் பெருகுகிறது!" என்று மென்மையாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

காதிலே வாங்காமல், "வேண்டாம், வேண்டாம்" என்று பதறினாள் சக்தி.

இவளை எப்படித் தேற்றுவது? என்னவென்று தைரியம் சொல்வது?

யோசித்துப் பார்த்தும் ஒரு வழியும் காணோம்.

தன்மனம் இளகுவதை மகளுக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல், "அம்மாவின் முடிவுதான் என் முடிவு என்றெல்லாம் சொல்லு வாயே, இப்போது இதுதான் என் முடிவு. சொல்லிவிட்டேன். அதன்படி நடந்து காட்டு!" என்று கடினமான குரலில் கூறி அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டாள் சீதை.

ஆற்றுவாரில்லாமல் அழுதுகொண்டே இருந்தாள் சக்தி.

தூக்கத்திலும் விசிக்கும் மகளைப் பார்த்துச் சீதைக்குக் கண்ணீர் பொங்கியது.

“அம்மா ராட்சசியாகி விட்டாள் என்று நினைத்தாயா?” என்று வாப்குள் முணுமுணுத்தாள்.

வழக்கம்போலக் கணவன் படத்தருகே சென்று அமர்ந்தாள். சக்தியைப் போலவே அவள் தந்தைக்கும் கண்ணில் புள்ளை.

தந்தையின் பரிசை மகளிடம் இப்போது அடியோடு காண முடியவில்லையே.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகக் கணவனுடன் இணைந்து நகைத்தது நினைவுக்கு வந்தது.

அந்தப் பொய்வாத நாளன்று கூட எப்படிச் சிரித்தார்.

அன்று இறக்கும் தறுவாயில் அவர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“என்னால் ஆன மட்டும் நீங்கள் சொன்னபடியே வளர்த்தேனே. ஆனால் இப்போது அவ அழ அழக் கல்லாக இருக்கும்படியும் நேர்ந்துவிட்டதே. மற்றப்படி வேறே நான் என்ன தான் செய்யட்டும். இனி அவள் இன்னொருவருடன் வாழக்கூடும் என்பது நிச்சயமாக நடக்காத காரியம். இவனோடும் ஒருக்கால் கணவன் என்றாகிவிட்டால் இவனுடன் மெல்ல மெல்ல ஒன்றாகி விடமாட்டாளா என்கிற ஆசைதான் எனக்கு - அப்படி அழுகிறாளே! என்னால் தாங்க முடியவில்லையே!” என்று தானும் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

யாருடைய கண்ணீருக்கும் காத்திராமல் திருமண நாளும் வந்தது.

மகளின் கெஞ்சும் பார்வை குழப்பப் பார்வையாகி, குழப்பப் பார்வை குற்றம் சாட்டும் பார்வையாகி, அத்துடன் கோபமும் விரக்டியும் கலப்பதைக் காணாதது போலக் கண்டு தனிமையில் நொந்தாள் தாயார்.

மனது கேளாமல் சவுந்திரத்துக்கு மட்டும் திருமணம் பற்றி எழுதினாள் சீதை.

தான் மட்டுமாக என்றாலும், விட்டுக் கொடுக்காமல் கல்யாணம் நேரத்தில் வந்து கலந்து கொண்டாள் அந்த அம்மான்.

“நல்லா இருடி என் கண்ணு!” என்று சக்தியின் கையில் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை அழுத்திவிட்டு, சீதையைத் தனியே அழைத்துச் சென்று விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

“பணம் என்றால் எல்லாமே மறந்து போகுமா, அண்ணி? வருகிறதாக இருந்த பெண் வரவில்லை என்று தகவல் வந்த போது ஆச்சரியமாகவும் வருத்தமாகவும் இருந்ததே தவிர நாங்கள் இந்தச் சூழை என்ன வில்லையே. எங்கள் பலராமனுக்குப் பெண் கிடைக்காமல் போகாது அண்ணி. ஆனால் சக்தி முகம் வாடிக் கிடப்பது கூடவா தெரியவில்லை? சிவராமண்ணன் மட்டும் இருந்திருந்தால் இப்படி நடக்குமா?” என்று வெந்த புண் என்று தெரியாமல் வேல் பாய்ச்சித் தன் கொதிப்பை ஆற்றிக் கொண்டு கை நனைக்காமலே கிளம்பிவிட்டாள்.

“அது நிசந்தான்!” என்று வேதனையால் துடித்தபடியே எதி ரொலித்தது. சீதையின் மனம். அவர் இருந்திருந்தால் இந்த அவலம் எல்லாம் நடக்க முடியுமா?

அன்றே தன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடச் சித்தார்த்தன் திட்டமிட்டு இருந்தான்.

கிளம்புகையில் தங்கனோடு வந்து வசிக்கும்படி சீதையிடம் கேட்டான் பிறகு அவன், "இங்கே தோட்டம் பாழடையாமல் பாதுகாக்க யாரையாவது ஆள் போட்டுக்கொள்ளலாம். நீங்கள் இங்கே தனியாக இருக்க வேண்டாம்," என்றான்.

ஆனால் சீதை மறுத்துவிட்டாள்.

'தனியாக...' என்று புருவங்களை உயர்த்தியவனிடம், "என் றேனும் ஒருநாள் சக்திக்கு உங்கள் வீடு அடியோடு சகிக்க முடியாததாகி விட்டால் அன்று திரும்பி வந்து தங்க என்று அவ னுக்கு ஒரு இடம் வேண்டும். அப்படி ஒரு இடம் தேவை இல்லை என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்படுகையில் தானாகவே வருவேன்!" என்று முடித்துவிட்டாள்.

இரத்தப் பசையே இல்லாதது போல் முகம் வெளுத்துப் போயிருந்த மகளை, சற்றுமுன் தாலிகட்டித் தன்னவள் ஆக்கிக் கொண்டவனுடன் அனுப்பிவிட்டுத் தாங்கமாட்டாத தனிப்பு டன் பூஜையறையில் போய் விழுந்தாள் அந்தத் தாயார் - ஆற்றவோ தேற்றவோ யாரும் இல்லாமல்.

8

சித்தார்த்தனுடைய இல்லத்தை வீடு என்று கூறுவதை விடவும் மாளிகை என்று கூறுவது தான் பொருத்தம் ஆகும்.

வீட்டின் முன்புறமாகப் பெரிய புல்வெளி பச்சைப் பட்டாடையாகப் பரந்து கிடந்தது.

அரை வட்டமான புல்வெளியை அடுத்து அகலமான காரோடும் பாதை.

பாஸ்தியின் இருமருங்கிலும் சீராக வளர்ந்து மலர்ந்திருந்த வண்ணப் பூச்செடிகள்.

புல்வெளியில் இடையிலும் ஆங்காங்கே பூச்செடிகள்.

காரைவிட்டு இறங்கினால் அரண்மனை போலவே நீளமான படிகள்...

சட்டென சக்தியின் நினைவில் ஏதோ நெருடியது.

இந்தப் படிகளை அவள் பார்த்திருக்கிறாள்.

எப்போது பார்த்திருக்கக்கூடும் என்று அனுமானிப்பதற்குப் பிரமாதமான ஊக சக்தி தேவையில்லையே.

அன்று சுய உணர்வை இழந்த நிலையில் கொண்டு வரப் பட்டு இருந்தாள்.

அப்போது அத்துமீறி அடைந்ததை இன்று அதிகாரத்துடன் பெறுவதற்காகச் சுய உணர்வுடனேயே அழைத்து வரப்பட்டிருக் கிறாள்.

சி

அடிவயிற்றிலிருந்து கசந்து வழிந்தது அவளுக்கு.

இதை எல்லாம் விட்டுக் கண்ணுக்கு எட்டாத தூரம் வரை ஓடிவிட வேண்டும் போலச் சக்திக்குத் துடித்தது.

ஆனால் அடியெடுத்து வைக்கமுடியாமல் எத்தனை கட்டு கள், தாய், அன்பு, சமூகம்... என்று.

இவைகளில் சிக்கிக் கொண்ட பிறகு அழுந்தி அழுந்திப் போவது தவிர விடுதலையே கிடையாதா?

"வா, சக்தி!" என்று கையை நீட்டினான் சித்தார்த்தன்.

படிக்கட்டிலேயே நின்றுவிட்டது அப்போதுதான் புரிந்தது சக்திக்கு.

அவனது நீட்டிய கைகளில் இருந்து விலகிப் படியேறினாள்.

நேராக மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

தங்க நிறத்தில் சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்த ஒரு வெண்ணிறக் கதவைத் திறந்து, "இதுதான் உன் அறை!" என்றான்.

சக்தி பிரமித்தான்.

அரும்பாக்கம் வீட்டையே உள்ளடக்கி விடலாம் போல இருந்தது அறை.

மூன்புறச் சுவர்களில் இளம் சிவப்பும் ஒருபுறச் சுவரோடு மேல் தளத்தில் லேசான தளிர் பச்சை நிறமும் தங்க நிறத்தில் சர விளங்கும்...

பிரமிப்பை மீறிக்கொண்டு, பணம் இருந்தால் எப்படியும் செலவழிக்கலாம் போல் இருக்கிறது என்று எண்ணம் ஓடியது சக்திக்கு.

"பிடித்திருக்கிறது அல்லவா, சக்தி?" என்று குழைவான குரலில் கேட்டான் அவன்.

என்ன குழைவு!

"தங்கநீரால் கம்பிகள் அமைத்துவிட்டால் சிறைகூடப் பிடித்துப் போகுமா?" என்றாள் வெறுப்பாக.

"சக்தி!" என்று அதட்டினான் அவன்.

ஆனால் உடனேயே குரலைத் தணித்து, "இங்கே வந்து பாரேன்," என்று கூட்டிச் சென்றான்.

கிட்டத்தட்ட ஒருபுறச் சுவரையே அடைத்தாற்போல அமைக்கப்பட்டிருந்தது வார்ட்ரோப்.

ஒவ்வொரு கதவாகத் திறந்து காட்டினான்.

விதம்விதமான சேலைகள்.

இன்னொரு பக்கமாகச் சுவரோடு பதித்திருந்த அலமாரியைத் திறந்தான்.

வரிசையாக நகைப் பெட்டிகள்.

பெட்டிகளில் இருந்த ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் காட்டி, "டிசைன் பிடிக்கிறதா, சக்தி? கழுத்தில் அணிந்து பார்க்கிறாயா?" என்றான் அதே குழைவான குரலில்.

அணிந்து பார்த்து அந்த மயக்கத்தில் உன் கைகளில் விழ வேண்டுமா?

வெறுப்புடன் திரும்பி, சன்னல் பக்கமாக நடந்தான் சக்தி.

"எல்லாம் உனக்காகவே சேர்த்தேன், சக்தி!"

அவன் சொல்லச் சொல்ல அடக்கமாட்டாமல், "எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் குவித்து ஒரு விட்டர் பெட்ரோலை ஊற்றிக் கொளுத்துங்கள்!" என்று கூறினான் சக்தி.

"சக்தி!"

கண்களில் கோபம் ஜொலித்தபோதும் விளாடிக்குள் அவன் தன்னையே அடக்கிக் கொண்டான்.

"உனக்குக் களைப்பாக இருக்கும், சற்று நேரம் படுத்து ஓய்வு எடுத்துக்கொள். நான்... ஒரு மணி நேரம் கழித்து உனக்கு வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டுகிறேன்," என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

அவளது அட்டவின் வேகத்தில் நின்றிருந்த சக்தியின் இதயம் மீண்டும் துடிக்கத் தொடங்கியது.

ஓய்ந்துபோய் அங்கிருந்த சோபா ஒன்றில் சாய்ந்தான்.

சொன்னது போலவே ஒரு மணி நேரம் சென்ற பின் சித்தார்த் தன் வந்தான்.

சக்தியின் கண்களில் இருந்த கலக்கத்தைக் கவனியாதவன் போல, "வா சக்தி! வீட்டையும், தோட்டத்தையும் சுற்றிப் பார்க்கலாம்," என்று அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த அறையையும் பார்க்க நேருமே என்று உள்ளூரக் கலங்கியிருந்தான் சக்தி.

ஆனால் அதை உணர்ந்தவன்போல அவனும் வீட்டின் ஒரு பகுதியை விட்டுவிட்டான். "அந்தப் பக்கம் எல்லாம் விருந்தாளிகள் அறைதான், இங்கே வா..." என்று வேறுபுறம் அழைத்துச் சென்றான்.

பெரிய நூலகம் ஒன்று இருந்தது.

அவ்வளவு புத்தகங்களைப் பார்த்ததும் தன்னை அறியாது கண்களை விரித்தான் சக்தி.

லேசாக முறுவலித்து, "என்பது சதவீதம் என் அப்பா சேகரித்து வைத்தது. நான் சேர்த்தது கொஞ்சம்தான்!" என்றான்.

அடுத்து அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது அங்கே இருந்த பூஜையறை.

பெரிய தெய்வப் படங்கள் கத்தமாகத் துடைக்கப்பட்டு இருந்தன.

துலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய வெள்ளிக் குத்துவிளக்கு ஒன்று.

யார் பூஜை செய்கிறார்கள்? நிச்சயமாக இலணாக இராது.

"இது என் தாயார் பூஜையறை. சிறுவயதில் அவர்கள் பூஜை செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன், இந்த முருகன் படத்தைக் காட்டி, "கேட்பதைக் கொடுக்கும் குமரன்!" என்பார்கள். அப்பாவின் உடல் நலம் கெட்டபோது அவருக்கு முன் போய்

விடவேண்டும் என்று கேட்டு அதேபோல் போய்விட்டார்தான். அம்மா இறந்தபோது எனக்கு வயது பதினெட்டு. இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து அப்பா இறந்தார்... இந்த அறையைச் சத்தம் செய்து வைப்பது சமையல்காரர்மாள்தான்... மற்றப்படி நான்கு இங்கே... ஒரு தரம் வந்து வணங்கியிருக்கிறேன். உன்னைப் பார்த்த பிறகு நீ என் மனைவியாக வேண்டும் என்று கேட்டேன்!" என்று முறுவலித்தான்.

குரோதத்துடன் முருகன் படத்தை முறைத்துவிட்டு, "எனக்கு இந்த சாமி பூதம் இதில் நம்பிக்கையில்லை!" என்று கடுப்புடன் உரைத்தான் சக்தி.

கடைசியாகத் தோட்டத்தைக் காட்டினான், "இதைக் காலை வேளையில் பார்த்தால்தான் மிக நன்றாகயிருக்கும். மொத்தத்தில் உனக்கு வீடு பிடித்திருக்கிறது அல்லவா, சக்தி?" என்று அக்கறைபோலக் கேட்டான்.

அவ்வளவு நேரமும் அங்கங்கே பணிவு காட்டி நின்ற பணி ஆட்களின் குறுகுறுத்த பார்வை அவளைத் தீயாய்த் தகித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பொல்லாத நாளின் போது சித்தார்த்தன் அங்கிருந்த வேளையாட்களை எல்லாம் அகற்றியிருந்தது அவளுக்குத் தெரியாத விஷயம். எனவே அன்றிருந்த தேவையான நிலைமையில் யாரையும் பார்த்த ஞாபகம் இல்லாத போதும், 'இவர்களில் யாரெல்லாம் அன்று என்னைப் பார்த்திருப்பார்கள்?' என்று எண்ணி எண்ணி அவமானத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான் சக்தி.

இந்தனைக்கும் காரணகர்த்தாவான அவனை வேதனைப் படுத்தியிடும் வெறியில், "பிடிக்கவில்லை என்றால் இடித்துத் தகர்த்துத் தரை மட்டமாக்கி விடுவீர்களா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

மீண்டும் மேல் மாடிக்குச் செல்லும் வரையில் அவன் எதுவும் சொல்லவில்லை.

சென்ற பின், அவனிடம் திரும்பி, "இவ்வளவு ஆத்திரம் கொள்ளக் காரணம் இல்லை!" என்றான்.

காரணம் இல்லையாமே!

அவளுக்கு உடம்பு எரிந்தது. "நான் இங்கே இப்போது இருப்பதே ஒரு காரணம்தான்," என்றான் சீற்றத்துடன்.

"யோசித்துப் பேசு, சக்தி. நான் உன்னைக் கைவிட்டு விடவில்லை!"

"இல்லை, நீங்கள் காலை இடறிவிட்டவர்!" என்றான் அவள் உள்ளக் கொதிப்பில்.

அவன் இதமாகவே பேச முயன்றவனாய், "அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத்தான் உன்னை மணந்திருக்கிறேன், சக்தி!" என்றான்.

சக்தியின் சினம் எல்லை மீறியது. "பிராயச்சித்தமா? தவறு செய்தவன், இழைத்த தவறை எண்ணி வருந்தி அதை ஈடு செய்வதுதான் பிராயச்சித்தம். சிவையைப் பங்கப்படுத்தியவன் மேலும் போட்டு உடைக்க அதிகாரம் பெறுவதா பிராயச்சித்தம்?" என்று வெடித்தான்.

சற்றத் தயங்கிவிட்டு, "காலம் காலமாய் இதன் முடிவு இது என்றுதான் நடந்து வந்திருக்கிறது, சக்தி. பஞ்சாயத்தார் முடிவு என்று படித்திருப்பாயே..." என்றான் அவன்.

"காலம் காலமாகப் பெண்களுக்கு அநீதி செய்வதே நம் சமுதாயத்துக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போயிற்று!" என்று குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் சக்தி.

அவன் பேச்சைக் கவனியாதவன் போல, "அங்கேயும் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு விலகிவிடுவதும், இல்லை என்று அடியோடு மறுப்பதும் கூட நடந்திருக்கிறது!" என்றான் அவன்.

அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சக்தி. "அப்படியே நீங்கள் கைவிட்டு விடவில்லையாக்கும்! ரொம்பவும் தாராள மனசு தான்!" என்றான் ஏளனமாக. "ஆமாம், அதற்காக நான் நன்றி யோடு உங்கள் காலில் விழு வேண்டுமா?"

"நான் கைவிடவில்லை என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டால் போதுமானது," என்றான் அவன் அமர்த்தலாக.

என்ன திமிர்?

சக்திக்கு உள்ளம் கொதித்தது. "என்னைக் கைவிடாதீர்கள், மணந்து கொள்ளுங்கள் என்று நான் உங்களிடம் கேட்டேனா? மணந்து கொண்டாராமே! எதற்காக? எதற்காக எனக்குத் தாலிகட்டினீர்கள்! பறக்க முடியாமல் என் சிறகுகளை வெட்டியதோடு மட்டும் உங்களால் திருப்தி அடைய முடியவில்லையே. இன்னமும் ஒவ்வொரு இறகாகப் பிய்த்து எறிந்து நான் துடிப்பதைப் பார்த்து மகிழ நினைத்தீர்கள். மணந்து கொண்டீர்கள். தவிர, இந்த மணத்தால் எனக்கு என்ன நன்மை? எனக்கு நீங்கள் இழைத்த கொடுமைக்கு இது எந்த வகையில் பிராயச்சித்தம்?" என்றான் ஆத்திரமும் அழுகையுமாக.

"சற்று அமைதியாகக் கேள் சக்தி. அப்போது நீ அவசரத்துடன் பலராமை நாடிக் கிளம்பியிரா விட்டால் அது நடந்தே இராது. என் அன்பை உனக்குப் புரியவைக்க அவகாசம் இல்லை. என் காதல்..."

'காதல்' வெறுப்புடன் சிரித்தான் அவன். "கண்ட அசிங்கத்துக்கெல்லாம் அந்தப் புனிதமான பெயரைச் சூட்டிக் கேவலப் படுத்தாதீர்கள்!" என்று சீறினான்.

அவளையே பார்த்தபடியே, "என்னுடைய உணர்வுகள் பற்றி எனக்குத் தெரியும்!" என்றான் அவன்.

அவளுக்குச் சீற்றம் அடங்கவில்லை.

அன்றுவரை இழப்பை எண்ணி அழவும், தாயிடம் துடிக்கவும், பின்னர் கெஞ்சவும் முடிந்ததே தவிர, தவறு இழைத்தவனைக் குத்திக் குதறும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

இன்றும் வாய்ப்பு என்று எண்ணிச் செயல்படும் அளவு அவளிடம் அமைதியில்லை.

அடியோடு மூழ்கிவிட்டோம் என்ற தலிப்பும், அது மூழ்கவே இல்லை என்பது போன்ற அவளது வாதம் மூட்டிய சினமாமே அவளைப் பொங்கி எழ வைத்திருந்தன.

எனவே மேலும் சீறி விழுந்தாள். "உங்களுடையது காதலாக இருந்திருந்தால் என் வேதனையைக் கண்டுசகித்திருப்பீர்களா? என்னை நீங்களே துன்புறுத்தியிருப்பீர்களா? வேறு வழியில்..."

"அது என்ன வழி என்றுதான் சொல்லேன்," என்று பொறுமையை இழந்தாள் போலக் குறுக்கிட்டான் சித்தார்த்தன். "உன் தாயிடம் கேட்டுப் பார்த்தேன். உன்னிடம் மன்றாடினேன். இருவரும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு மறுத்தீர்களே! வேறு வழி இல்லாமல்தான் இப்படியாயிற்று," என்றான்.

"அதற்காக? உங்களுடையது உண்மையான காதலாக இருந்திருந்தால், விலகி நின்று என் மகிழ்ச்சி..."

"உன் மகிழ்ச்சியைத் தூர நின்று பார்த்துப் பெரு மூச்சுவிட்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமாக்கும்! எந்த யுகத்துக் கதை இது?" என்று ஏனாமாக மீண்டும் குறுக்கிட்டான் அவன். "எவன் கையிலோ உன்னை ஒப்படைக்க நான் என்ன ஏமாளியா? அவ்வுத கையாலாகாத கோழையா?"

கண்ணில் பொங்கும் சிவத்துடன், "இல்லை. கோழை என்று நினைக்கவில்லை. என்னைக் காலடியில் போட்டு மிதிக்கும் ராட்சசன் என்றுதான் நினைத்தேன்," என்றான்.

சட்டெனத் தணிந்துவிட்ட குரலில், "அல்ல சக்தி. என்னை மனந்தாக வேண்டிய கட்டாயத்தை உனக்கு ஏற்படுத்தினேன். அவ்வளவுதான், தயவு செய்து அந்த மறக்க முயற்சி செய்" என்றான் அவன்.

"சாகும்போது மறப்பேன்" என்றான் அவள் வெறுப்பாக.

இந்த எரிமலைச் சீறலும் எதிர்ப்பேச்சும் பகல் மறையும் வரை தான்.

இரவோடு அவளும் அறையிலுள் வந்தபோது, சக்தி பதைபதைத்துப் போனாள்.

உடம்பெல்லாம் நடுநடுங்க, கண்களில் அச்சத்துடன், "கிட்டே வராஜீர்கள், அய்யோ, அம்மா அம்மா... அய்யோ!" என்று அவள் பதறிக் கதறியபோது அவன் அப்படியே நின்று விட்டான்.

அமைதி காட்டினால் ஆசையாக அணைக்கலாம்.

எதிர்த்து நின்றால் அடக்கிப் பார்க்கலாம்.

ஆனால் அஞ்சி நடுங்குகிறவளை எப்படி நெருங்குவது?

மிகவும் மிருதுவாக அவளைப் பார்த்து, "பயப்படாதே. சக்தி. இப்போது நான் உன் கணாவன், உன்னை வருத்துவேனா? சக்தி, கொஞ்சம் கேளேன்," என்று அன்பாகப் பேசிப் பார்த்தான்.

ஆனால், அவன் பேச்சோ குரலோ மனதில் பதியாமல், பய வெறி ஒன்றே தலை தூக்கி நிற்கக் கண்ணீருடன், "வேண்டாம்

“வேண்டாம்...” என்று சக்தி உருப்போட்ட போது, அவன் மேலே பேசாமல் வெளியேறினான் - “உனக்குப் பிரியமற்ற எதுவும் நடக்காது. பயப்படாதே!” என்ற உறுதிமொழியைக் கொடுத்துவிட்டு.

சக்தி - சித்தார்த்தன் திருமணத்திற்குப் பின்னர் இருபது நாட்கள் இப்படியே கழிந்தன. இந்த இருபது தினங்களில் சக்தியை உற்சாகப்படுத்த அவன் எவ்வளவோ முயன்றான்.

ஆசையுடன் அவன் வாங்கி வைத்திருந்த நகைகளை அவள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவே இல்லை.

இருந்த வகைகளுக்குள் மிகவும் எளிதாக இருந்த சேலைகள் தவிர மற்றவைகளைத் தொடுவதாக இல்லை.

அன்பாக, பிரியமாக, கனிவாக, ஆசையாக, எந்த வகையிலும் அவனால் அவளை அணுக முடியவில்லை.

பார்த்ததுமே மனதைப் பூட்டிக் கொள்கிறவளிடம் எப்படி அணுகுவது?

பூட்டை உடைக்காமலே திறக்க முயன்றான் அவன்.

பலன் இல்லை என்று கண்டபோது, அன்றுவரை தோல்வியைச் சந்தித்திராத அவன் மனம் பொறுமை இழக்கத் தொடங்கியது.

அன்றும் அப்படித்தான்.

சன்னல் வழியே தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மனைவியிடம், “தோட்டத்தில் சற்று உலாவிவிட்டு வாயேன், சக்தி. இந்த அறைக்குள்ளேயே அடைந்து சிடப்பானேன்?” என்றான் பிரியமான குரலில்.

அவன் குரலில் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய சக்தி, உடனே கதாரித்துக் கொண்டு, “அறைக்கு வெளியே சென்றுவிட்டால் மட்டும் கைதியல்ல என்று ஆகிவிடுமா? முளைக்கயிற்றில் கட்டிய மாடு போல அங்கேயும் தடைதான்.” என்றான் வெறுப்பாக.

கண்ணில் கனிவு மறைய, “என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று கேலி போல வினவினான் அவன்.

“கயிறு அவிழ்வதற்காகக் காத்திருப்பதுதான்,” என்றான் அவன் அலட்சியமாக.

“அவிழுகிற கட்டு இல்லை என்று ஆள பிறகு...?” என்றான் அவன் கூர்மையான பார்வையுடன்.

“உடம்பிலிருந்தே விடுதலை பெறும் நானுக்காகத் தவம் இருக்க வேண்டியதுதான்,” என்று மீண்டும் தோட்டத்தின் புறமாகத் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள் சக்தி.

கணத்தில் மூண்ட சினத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, “சக்தி! நான் அவ்வளவாகப் பொறுமைசாலி அல்ல!” என்றான் எச்சரிப்பது போல.

குரோதத்துடன் திரும்பிப் பார்த்து, “ஆமாம், தெரியாமல் எதிர்ப்பெயரை வைத்துவிட்டார்கள். பாவம்...” என்றாள் சக்தி.

“ஏதோ அவர்களிடமாவது அனுதாபம் இருக்கிறதே. அதுவே பெரிது!” என்றான் அவன் கேலி போல.

“பிள்ளை செய்த பாவத்துக்குப் பெற்றவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?” என்றாள் சக்தி பதிலுக்கு.

“அளவு மீறிய அன்பில் விளைந்த தவறு என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா, சக்தி?” என்று தணிவான குரலில் வினவினான் சித்தார்த்தன்.

"தவறு என்று எடுத்துக்கொண்டு அதை மறந்து உங்களோடு ஒத்து வாழவேண்டுமாக்கும். சாமர்த்தியத் திட்டம்தான்!" என்று இகழ்ச்சியாக உதட்டை வளைத்தான் சக்தி.

ஆனால், அவன் கோபத்துடன் அவன் பக்கமாக இரண்டு எட்டு எடுத்து வைக்கவும், முகத்தில் அச்சம் பரவ, 'அய்யோ!' என்று பின்னடைந்தான்.

புருவ மத்தியில் முடிச்சுடன் வெளியேறினான் அவன்.

'இவனை எப்படி மாற்றுவது?' என்று வெகு தீவிரமாக அவன் யோசித்தபோது, 'சக்தி சாதாரணப் பெண் இல்லை!' என்ற அவளது தாயின் குரல் செவியில் எதிரொலித்தது.

"நானும் தனிப்பட்டவன்தான்!" என்று தன்னம்பிக்கை யோடு எண்ணிக் கொண்டான் சித்தார்த்தன்.

மூன்றாம் வார இறுதியில் ஒரு மாலையில், "இந்த ஞாயிற்றுடன் ஓர் உறவினர் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும், சக்தி காவை உணவின் பின் கிளம்ப வேண்டும்," என்றான் சித்தார்த்தன்.

"நான் வரவில்லை," என்றாள் சக்தி, எங்கோ பார்த்தபடி.

"பரவாயில்லை, சக்தி. என்னைப் பார்த்துக்கூடப் பேசலாம்!"

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு உதட்டைக் கடித்தபடி தரையைப் பார்த்தாள் சக்தி.

"சக்தி! நம் திருமணத்திற்கு நான் யாரையுமே அழைக்க வில்லை. அதை அப்போது தெரிப்படுத்தவும் இல்லை. இப்போதுதான் சிலருக்கு, மிகவும் நெருங்கிய சில பேருக்கு மட்டும் எழுதினேன். என் பெரியம்மா அவர்களில் ஒருவர்.

"இது விஷயத்தில் அவர்களுக்கு மிகுந்த வருத்தம்தான். ஆனாலும் என் மீது கொண்ட அன்பால் நமக்கு விருந்து

தருகிறார்கள். அவர்களை மதித்து அந்த விருந்தில் நாம் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். அவர்களது வீடு தாம்பரத்தில் இருக்கிறது. இங்கே கொஞ்சம் வேலை இருப்பதால் பதினோரு மணிக்கெல்லாம் அங்கே போய்விடவேண்டும் என்று இருக்கிறேன். அதனால் பத்துக்கெல்லாம் தயாராகிவிடு. எதற்கும் ஒரு செட் உடை எடுத்துக்கொள்," என்று அமைதியாகவே சொன்னாள் அவள்.

இந்த இருபது தினங்களாகத் தினம் பார்த்துப் பழகியதாலும், என்னதான் குத்தலாகவும் அவமதிப்பாயும் பேசினாலும் அவன் சினம் காட்டாமல் அடங்கியே இருந்ததாலும், மேலும் அவள் வெகுவாக அஞ்சியிருந்தது நிகழாமல் இருந்ததாலும், சக்திக்கு மனதில் தைரியம் பெருகியிருந்தது.

அந்தத் தைரியத்தில், "அங்கெல்லாம் வர எனக்கு விருப்பம் இல்லை," என்று அசட்டையாகவே சொன்னாள்.

ஆனால் அவன் முகம் சட்டென இறுகியது. "சக்தி! நாம் அங்கே போகப் போகிறோம். அது நிச்சயம். அங்கே நீ முகத் தைச் சற்று மலந்தாற்போலவே வைத்துக் கொள்ளப் போகிறாய். அதுவும் நிச்சயம்!" என்றான் கனிவான குரலில் தெளிவாக.

அதே குரல்!

துக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் சக்தி.

ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டு, "தயாராக இரு," என்று கூறி அகன்றாள் அவள்.

"உத்தரவா?" என்று உள்ளூரப் புகைந்தபோதும், அந்தக் குரலை அலட்சியம் செய்ய அவளுக்குத் துணிவு இருக்க வில்லை.

அந்தப் பெரியம்மா வீட்டில் யாரையுமே - அவர்கள் சித்தார்த்தனுடைய உறவினர் என்ற வலுவான காரணம் இருந்த போதிலும்கூட, அவளால் வெறுக்க முடியவில்லை.

தொ.6

பெரிய குடும்பம் அது.

மூன்று பிள்ளைகளும் ஐந்து பெண்களுமாகக் கல்கலவென்று இருந்தது வீடு.

திருமணமான பெண்கள் மூவரில் இருவர் வந்திருந்தனர்.

பையன்களில் இருவர் மணமானவர்கள்.

எல்லோருக்குமே இரண்டு மூன்று குழந்தைகள்.

அதிலும் இரண்டாவது பையனின் குழந்தை ரமா அழகான கவுனுடன் தளர்ந்தடை வைப்பதும், கீழ்த்தாடைப் பல்லைக் காட்டுவதுமாக எல்லோரையும் மயங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

தன்னந்தனியாக வளர்ந்திருந்த சக்திக்கு இந்தக் கூட்டம் புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

விளையாட்டும், சிரிப்புமாக அவர்களது பேச்சு! அவளது இயல்பான முறுவலைச் சற்று மலரவும் வைத்தது.

புது மணமகள் என்ற நிலையில் அவளை வைத்து இளைய தலைமுறையினர் அவ்வப்போது செய்த கேலி மட்டும் இவ்வையானால் பழைய சிரிப்பு முழுமையாகவே அவனிடம் மலர்ந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் சித்தார்த்தன் அங்கே பிரியமான உறவினனாக இருந்தது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

அவனுடைய பெரியன்னை முதலில் சற்றுக் கவலையாகக் காணப்பட்டபோதும் சற்று நேரத்திலேயே பிரியமாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டாள்.

ஒவ்வொருவராக அறிமுகம் செய்து வைத்துவிட்டு அந்த அம்மாள் சமையல் அறையை நாடிச் சென்றாள்.

“கொஞ்சம் இந்தக் கணக்குகளைப் பார், சித்து.” என்று வீட்டுப் பெரியவர் சித்தார்த்தனை அழைத்துப் போனார்.

“இதோ வருகிறோம்,” என்று பெரிய இரு பையன்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றுவிடவே, இங்கே மற்றவர்கள் எின் ரகளை தொடங்கியது.

“எங்கே அண்ணி, இப்போது எங்கள் பெயரை எல்லாம் சொல்லுங்கள், பார்ப்போம், உம், நான் கலாவா... ராதாவா?”

சந்தேகமாகச் சக்தி தின்றபோது, “அய்யோ, அது மீரா!” என்றது ஓர் இரட்டைவால்.

“ஊகும், அது பெரியண்ணி.”

“இல்லை, இல்லை... இது...”

என்று அவளைத் திணறுத்துச் சிரித்துப் பரிகசித்து விளையாடினர் அந்த இளம் தலைமுறையினர்.

“உன் இடுப்பு இவ்வளவு ஒல்லியாக இருக்க என்ன செய்தாய், அண்ணி? பெல்ட் போட்டாயா?” என்று சற்றே சதைப் பிடிப்பான ஒரு பெண் அக்கறையுடன் விசாரித்தாள்.

கடைசியில் அவள்தான் மீராவாக இருந்தாள்.

சித்தார்த்தன் பின்னே சென்ற இருவரில் ஒருவன் திரும்பி வந்தான். “அண்ணனுக்குப் பெரியம்மா என்றாலும் எல்லோருக்கும் அண்ணியாக எப்படி ஆனாய் என்று குழம்புகிறதா, அண்ணி? எங்கள் அம்மாவுக்குக் கல்யாணம் ஆகிப் பதினைந்து ஆண்டுகள் வாரிசே வரவில்லை. பிறகு காட்டாற்று வேகம்தான். எட்டே ஆண்டுகளில் எட்டுப் பிள்ளைகள். இரண்டு இரட்டைகள். மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு பெற்றுத் தள்ளி விட்டார்கள்!” என்று மூக்கைக் கருக்கிக் கண்ணை விரித்தான் அவன்.

"இந்தத் துரை இப்போதே வேகத்தில் தொடங்கிவிட்டான். கல்யாணம் ஆகிச் சரியாக ஒன்றரை ஆண்டுதான் ஆகிறது இவன் மகளுக்கு ஒன்பது மாதம் நிறையப் போகிறது!" என்று அவளை வம்புக்கிழுக்கிறான் அவனுடைய சகோதரி.

"அங்கே என்ன கலாட்டா? அவள் பயத்துவிடப் போகிறாள். இங்கே வந்து கொஞ்சம் வேலைகளைப் பாருங்கள்!" என்று அழைத்தாள் பெரியவன்னை.

தானும் உதவி புரியச் சென்றபோது, "நீ கொஞ்சம் உட்கார்ந்திரும்மா. சும்மாவே அசந்துபோய்த் தெரிகிறாய். கவனியாமல் கொட்டம் போடுகிறதுகளே என்றதான் அதுகளை அழைத்தேன். முதலில் இந்த எலுமிச்சைச் சாற்றைக் குடி!" என்று சக்தியை மீண்டும் அறைக்கு அழைத்து வந்து அமரச் செய்தாள் அந்த அம்மாள்.

வாயில் பக்கம் நிழலாடியது.

"ஹாய் சக்தி!" என்று உள்ளே வந்தாள், கருணா.

திரும்பிப் பார்த்து, "அட கருணாவா! வாம்மா, உட்கார். உனக்குச் சக்தியை ஏற்கெனவே தெரியுமா? இரு. முதலில் இதுகள் காலி பண்ணிவிடும் முன்னால் உனக்கும் கொஞ்சம் ஐஸிஸ் கொண்டு வருகிறேன்!" என்று அவசரமாக உள்ளே சென்றாள் சித்தார்த்தனின் பெரியவன்னை மங்கையர்க்கரசி.

"நீ எங்கே இங்கே?" ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் சக்தி.

"அதுவா!" என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் கண்ணடித்தாள், கருணா.

"சொல்வேண்டி." என்றாள் சக்தி ஆவலுடன்.

"இங்கே என் ஒன்றுவிட்ட அண்ணி மகள்... நேற்றுப் பார்த்தபோது, ஒரு முக்கியமான ஆள் இங்கே இன்று வரப்

போவதாகச் சொன்னாள். அவர் என்னவே? அதிசயம் அவரைப் பார்க்க என்று இங்கே வரமுடியுமா? கலாவின் கல்லூரிப் புத்தகங்களை என் தங்கைக்குத் தர முடியுமா என்று கேட்பது போல ஒரு கதை" என்று நகைத்தாள் கருணா.

"அது யார்?" என்று சக்தி கேட்குமுன், கையில் தம்ளருடன் மங்கையர்க்கரசி வந்தாள்.

தம்ளரைச் சுருணாவிடம் கொடுத்துவிட்டு, "சக்தி! இவன் நம் ராதாவின் நாதனார். ஒன்றுவிட்ட உறவு. கருணா! சக்தியைத் தான் எங்கள் சித்தார்த்தன் மணந்திருக்கிறான்!" என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

"என்னது!"

"எங்களுக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி தானம்மா. திகரென்று நினைத்து நடத்தி முடித்துவிட்டான். என்ன ஆனாலும் செத்துப்போன தங்கையின் ஒரே பிள்ளை. இங்கேயும் ஒரு மூத்த பிள்ளைபோல இருக்கிறவன். விட முடியுமா? அதனால்தான் விருந்துக்கு அழைத்தோம். எனக்குச் சக்தி தியிராய் இருப்பானோ என்று முதலில் கவலைதான். ஆனால் தங்கமாய் இருக்கிறாள். பேசிக்கொண்டு இருக்கிறீர்களா? இன்னும் கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது." என்று எழுந்து உள்ளே போனாள்.

தொழியின் உதடுவரை வெளுத்த தோற்றம் சக்திக்குச் சஞ்சலத்தை அளித்தது.

ஏன் என்று அவளுக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை.

அதற்குள் கருணாவின் அண்ணன் குமரனோடு சித்தார்த்தனே அங்கே வந்தான்.

"உனக்குக் குமரனைத் தெரியுமல்லவா, சக்தி? செளக்கியமாக கருணா? கொஞ்ச நாட்களாக உங்கள் வீட்டுக்கு வர முடிய

வில்லை, மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் அதற்காக!" என்று முறுவலித்தான்.

அந்த முறுவலை இயல்பாக ஏற்க முடியாமல் பார்வையைத் திருப்பிய சக்திக்குச் சகுணாவின் முகம் இன்னமும் திகைப்பை ஊட்டிற்று.

ஏன் இந்த வேதனை?

அதற்குள் சித்தார்த்தனின் முதுகில் பலமாகத் தட்டி, "இது என்ன நாடகம், பிரதர்? சக்தியைப் பற்றி என் ஓட்டை வாய்த் தங்கையின் வாயைக் கிளறி அறிய வந்தாய். வந்த வேலை முடியவும், விஷயம் நின்றுவிட்டது என்று உன்மையைத்தான் சொல்லேன்!" என்று போட்டு உடைத்தான் குமரன்.

இப்போ சக்திக்கு எவ்வாம் புரிந்தது.

கூடவே கருணாவுக்கும் புரிபட்டுப் போனதுதான் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

தன் வேதனையை, அவமானத்தைப் பிறர் அறியாது மறைத்து ஒன்றுமில்லாதது போலக் காட்டத் தோழி செய்த பெரு முயற்சி சக்தியின் மனதை உருக்கியது.

கவாவின் இடுப்பில் ஒட்டிக் கொண்டு வந்த குழந்தை ரமாவைத் தூக்கிப் போட்டு விளையாடினாள்.

குழந்தையைச் சிரிக்க வைத்து மற்றவர் கவனத்தையும் அதில் திருப்பித் தானும் குழந்தையிடமே முழுக்கவும் லபித்தவள் போலப் பாவனை செய்து கலகலத்தாள்.

சகுணா தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும்வரையில் அதே பாவனையில் இருந்தாள் சக்தி.

அந்த அழகிய குழந்தையின் விளையாட்டு விரைவிலேயே பாவனையை நடப்பாக்கிற்று.

சற்று நேரத்தில் கருணாவும் சேர்ந்து கொள்ளச் சூழ்நிலையை மறந்து இருவருமே குழந்தையிடம் லபித்துப் போயினர்.

கணவனின் கண்கள் ஒரு புதுப் பளபளப்புடன் தன்னை விழுங்குவதை அப்போது அவள் கவனிக்கவில்லை.

சகுணா அதிக நேரம் தங்கவில்லை.

வழக்கம் போலவே கலகலப்பாகப் பேசிச் சிரித்து விட்டுத்தான் கிளம்பினாள்.

ஆனால் அதற்கு அவள் செய்துள்ள முயற்சியை உணர்ந்திருந்த சக்திக்கு உள்ளம் உருகிப் போயிற்று.

பேதைப் பெண் என்று தோழிக்காக உருகியபோதே, இப்படி இவளை ஏய்த்து விட்டானே என்று கணவன் மீது கோபமும் ஏற்பட்டது.

"ராட்சசன்!" என்று உள்ளூரக் கூறிக்கொண்டான் மதிய உணவின் பின் பெரிய ஆண்கள் மீண்டும் ஆபீஸ் அறைப்பக்கம் செல்வவும், "நீங்கள் ஓய்வு எடுக்கவில்லையா?" என்று கணவனிடம் கேட்டாள் மங்கையர்க்கரசி.

"உன் பிள்ளைகள் கணக்கில் செய்து வைத்திருக்கும் குளறுபடிக்கு அது ஒன்றுதான் குறைச்சல்!" என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டார் அவர்.

மங்கையர்க்கரசியின் முகத்தில் கவலை தோன்றவும், "பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை பெரியம்மா. எழுதத் தெரியாமல் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். இரண்டு நாள் முனைந்து வேலை செய்தால் சரியாகிப் போகும்." என்று ஆறுதலாகக் கூறிவிட்டுப் போனாள் சித்தார்த்தன்.

அந்த ஒரு வார்த்தையில் திருப்தி கொண்டவளாக மங்கை யர்க்கரசி மூக மலர்ச்சியுடன் செவ்வதைச் சக்தி ஆச்சரியத்துடன் கண்டாள்.

மாலையில் நிறைய ஜாதிப்பூ மொட்டுக்களைச் சக்தியின் நீண்ட சடையில் வரிசை வரிசையாகத் தைத்துச் சிங்காரித்து மகிழ்ந்தாள் மங்கையர்க்கரசி.

பெரியவர்கள் மனதை நோக்கவிட வேண்டாம் என்று தலையைக் கொடுத்த சக்திக்குச் சித்தார்த்தனைப் பற்றியே அவள் பேசவும் எரிச்சலாக வந்தது. காட்டிக் கொள்ள முடியாமல் மவுனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"அவன் அம்மாகூட இங்கேதான் ஓர் ஆண்டு வளர்ந்தான், எங்களுக்கும் அப்போது பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. அம்மா இறந்து போகவும் இங்கே அழைத்து வந்தேன். ரொம்பவும் கெட்டிக்காரி. அவளது பள்ளி விழாவில் பார்த்தாராம் சித்துவின் அப்பா. ஒரே பிடிவாதமாய் மணந்து கொண்டார். வயது வித்தியாசம் நிறைய இருக்கிறதே என்று எைக்குத்தான் கவலையாக இருந்தது. இருபது வயது வித்தியாசம் ஆனால், கண்மணியும் ஒரே பிடிவாதம் பிடித்தான். மனம் ஒன்றிப் போகும்போது வயது, அழகு, அந்தஸ்து எதுவும் தெரிவது இல்லை, ஒரு பதினேழு பதினெட்டு வருடம் - அவளைப் போல மகிழ்ச்சியோடு ஒரு பெண் வாழ்ந்திருக்கமாட்டாள் அவ்வளவு ஆசையாக வைத்துக் கொண்டார்.

"சித்துவைக் கூட அவள் கடிந்து ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அவளுக்குப் பிடிக்காது. கண்மணிகூட சொல்லுவாள். ஒரு பிள்ளையைக் கண்டிக்காமல் வளர்த்தால் கெட்டுவிடும் என்பாள். அவள் சொல்லும் போதும் சிரிப்பார். அவ்வளவுதான். கண்மணி செத்த பிறகு வாழும் விருப்பமே இல்லாமல் இரண்டே ஆண்டுகளில் போய்விட்டார். அவ்வளவு அன்பு அவளிடம்...

"சில சமயம் சித்துவுக்கும் அவன் அப்பாவின் குணம்தான் என்றே நான் நினைப்பதுண்டு கோபத்தை வேசில் காட்டுவதில்லை, என்ன சிரித்தாலும் கடைசியில்தான் நினைத்ததையே சாதிப்பது.

"சக்தியம்மா, ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேணும். கோட்டை கோட்டையாய்ப் பணத்துடன் சின்ன வயசிலேயே கண்டிப்பார் இல்லாமல் போய்விட்டது. அங்கே இங்கே கெட்ட சகவாசத்தினால் ஒன்றிரண்டு தப்புகளை அவன் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் நிலைமையில் இன்னொருத்தன் இருந்திருந்தால் முழுக் கழுதையாகிப் போயிருப்பான். இவன் அப்படி இல்லை.

"சில சமயம் உன்முகத்தில் புதுப்பெண்ணுக்குத் தேவையான மலர்ச்சி இல்லாத மாதிரி தெரிகிறதும்மா, ஊர் உலகில் நீ என்ன கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் அதெல்லாம் கடந்த காலம், இன்றைக்கு அதனால் ஒன்றுமில்லை என்று ஒதுங்கி வாழவேண்டும். கண்மணியின் பிள்ளை அவளைப் போலவே. சந்தோஷமாக வாழத்தால்தான் எனக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும்."

சித்தார்த்தனுடைய கடந்த கால வாழ்க்கையை எண்ணித் தான் சஞ்சலப்படுவதாக அவனுடைய பெரியன்னை நினைப்பதைச் சக்தி உணர்ந்து கொண்டாள்.

"பாவம், இவர்கள் ஏன் வீணாக வேதனைப்பட வேண்டும்?" என எண்ணியவளாக, "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை பெரியத்தை. என் அம்மாவுக்கு வேறே யாரும் இல்லை. அவர்கள் தனியாக இருப்பார்களே என்ற நினைவில், அடிக்கடி மனது கஷ்டமாகி விடுகிறது." என்றாள் சமாதானமாக.

"ஓஹோ, அதுதானா? சீக்கிரமே பேரன் பேத்தி என்று காட்டி அவர்களை இழுத்து உங்களோடு வைத்துக் கொள்ள

வேண்டியதுதானே!" என்று கவலை தீர்ந்த உற்சாகத்தில் சிரித்தாள் மங்கையர்க்கரசி.

ஆனால், 'குழந்தையா' என்று என்னிய மாத்திரத்தில் அருவருப்பிலும் அவமானத்திலுமாக முகம் கன்றிச் சிவந்து போய், தன் தீர்மானத்தை அடியோடு மறந்து 'சீ' என்று அவள் அவறி விடப் போகும் அந்தச் சமயத்தில், 'அம்மா!' என்று கூவியபடி மங்கையர்க்கரசியின் இரண்டாவது மகன் வந்தான்.

தொடுத்தது போக மீதியாகக் கிடத்த அரும்புகளைத் தொடுக்கும் பாவனையாகச் சட்டென்று குனிந்து முகபாவனையை மறைத்துச் சமாளித்தாள் சக்தி.

"என்னம்மா இது, மணி ஐந்தாகிறது. டிபன் கிபன் வேண்டாமா? பசியால் உயிரி..." என்றவன் பேச்சை நிறுத்தி விசிலடித்தான்.

"அண்ணியின் அலங்காரம் வெகு வெகு பிரமாதம். அண்ணனை இதோ... அதைவிட அம்மா, அண்ணியிடமே டிபனை அனுப்புகள்," என்று கூறிவிட்டு, ஆபீஸ் அறைக்கு ஓடினான் அவன்.

அங்கே அவன் என்ன செய்தானோ?

மங்கையர்க்கரசியிடம் மறுத்துப் பேச முடியாமல் டிபன் தட்டும் காயியுமாகச் சக்தி ஆபீஸ் அறைக்குள் சென்ற போது அங்கே சித்தார்த்தனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை.

பார்வையால் அவளைப் பருகியபடி, "நன்றி... சக்தி!" என்று தட்டைப் பெற்றுக் கொண்டான் அவன்!

அவனை நிமிர்ந்தே பாராமல், "பெரியவர்களுடைய மனதை வேதனைப்படுத்த வேண்டாம் என்று எடுத்து வந்தேன்," என்று விட்டேற்றியாகச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான் சக்தி.

சட்டென வழியை மறைத்து, "நீ உடனே திரும்பிச் சென்றாலும் பெரியம்மாவின் மனம் வேதனைப்பட்டதான் செய்யும். சற்று உட்கார்," என்றான் அவன்.

சக்தி உட்காராமல் சன்னல் பக்கம் சென்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

தொட்டத்தில் மங்கையர்க்கரசியின் பேரக் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

"என் கையைப் பிடிச்சுக்கோ," என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு கொஞ்சம் பெரிய குழந்தைகள் ரமாவுக்கு உதவ முன் வந்ததையும், "இப்படித்தான் குட்டிக் கர்னம் போடணும்," என்று தலையெல்லாம் மண்ணாக்கிக் கொண்டதையும் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை அவளுக்கு.

பின்னிருந்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்த கணவனை மறந்தே போனான்.

சற்றுப் பொறுத்துக் கதவு தட்டப்படவும்தான் திடுக்கிட்டுப் போய்த் திரும்பினான்.

"பூணு வேளைக் கரடி!" என்று தன்னனத்தானே விளம்பரப் படுத்திக்கொண்டு உள்ளே வந்த தம்பி ஒரு கணம் திகைத்து விட்டு, "என்ன அண்ணா மைசூர் பாகு உப்பு சரியில்லையா?" என்றான் கிண்டலாக.

இயல்பாகச் சிரித்துக் கொண்டு, "உப்பு இனிப்பு எல்லாம் சரிதான். வயிற்றில்தான் இடம் இல்லை. மதிய உணவு சற்று அதிகம்," என்று காரியை மட்டும் அருந்தினான் சித்தார்த்தன்.

சின்னவன் முகத்தில் குறும்பு கூத்தாடுவதைக் கண்டு அதற்கு இடம் கொடாமல், "சீக்கிரம் வாங்கடா, கணக்கைச் சற்று வேகமாகப் பார்க்க வேண்டும்... நீ போ சக்தி," என்று வேலையில் முனைந்தான்.

பெண்கள் சிற்றுண்டி வேளையில் எல்லோர் கவனத்தையும் ஈர்த்துக் கொண்டு மழலைப் பட்டாளம் உள்ளே ஓடி வந்தது.

"பாத்தீபாத்தீ, பாப்பா தாத்தா... பாப்பா தாத்தா...! என்று குஞ்சுக் குரல்கள் கூவின.

"கலா! சாப்பாடு எடுத்துப் போடம்மா!" என்று உத்தரவிட்டாள் தாயார்.

"பாப்பா தாத்தாவா? அது என்ன அத்தை?" என்று விசாரித்தாள் சக்தி.

"ரொம்பவும் பரிதாபம், அம்மா. பிறவியிலேயே அவனுக்குக் கைகால் விளங்காது. வயது முதிர்ந்து முடிஎல்லாம் நரைத்துவிட்ட போதும் சின்னப் பிள்ளைபோல் மூட்டி போட்டுத் தவழ்ந்துதான் எங்கே யானாலும் செல்கிறான். அதனால்தான் இதுகள் "பாப்பா தாத்தா" என்கிறார்கள். என்ன பாவம் செய்தானோ பாவம்!" என்று இரக்கத்துடன் பேசினாள் மங்கையர்க்கரசி.

"பிறவியிலேயே ஊனம் என்றால் பிறக்கும் போதேயா ஒரு வரால் பாவம் செய்துவிட முடியும்? நீங்கள் சொல்வது சரியில்லை, அம்மா!" என்று ஆட்சேபித்தாள் மூத்த மகள் ராதை.

"எனக்கும் அதேதான் தோன்றியது." என்றாள் சக்தி.

"அது அப்படி இல்லையம்மா. ஒரு கொலை செய்துவிட்டுச் சட்டையை மாற்றிக் கொண்டால் சட்டம் விடுமா? பிறவிகள் எல்லாம் கூட ஆத்மாவுக்குச் சட்டை மாற்றுவது போலத்தான். கடவுள் ரொம்பவும் கறார் ஆசாமி ராதை. எத்தனை சட்டை மாற்றினாலும், விடாது பிடித்துக் கணக்குப் பார்த்துக் கொடுத்து விடுவாள்!" என்றார் அந்த அம்மாள்.

அந்தக் காலண்டரில் படமாகத் தொங்கிய முருகனிடம் சக்தியின் பார்வை பதிந்தது. "பொல்லாத தப்புகள் பலப்பல.

நானும் செய்தேனோ?" என்று மானசீகமாக அவனிடம் கேட்டுக் கலங்கினாள்.

எப்போதோ அவள் செய்த தப்புக்குத்தான் இப்போது தண்டனையா... அல்லது கடவுள் என்பது கற்பனையாக இருந்து மெலிந்தோரை வலியோர் அடிப்பதுதான் மெய்யா?

இதே கவக்கம் நெஞ்சைச் சூழ்ந்து உறுத்தியதாலோ என்னவோ அன்றிரவு அங்கேயே தங்க நேர்ந்து, தனி அறையில் கணவன் கைகளில் இரவைக் கழிக்க நேர்ந்த போதும் அவளால் முழுமையாக எதிர்க்க முடியவில்லை.

ஆனால் அங்கிருந்து விடு திரும்பிய பிறகு அவன் சொந்த வீட்டிலும் இரவின் இருளில் அவளை நெருங்கவும் அவள் பதறிப் போனாள்.

அவளது வெறுப்பு, மறுப்பு எதற்கும் இப்போது மதிப்பில்லை என்று கண்டதும், வலுவில் கணவனின் அறைக்கு ஒரு நாள் காலையில் சக்தி சென்றாள்.

அவள் ஏதோ வேலையாக மேசை முன் அமர்ந்திருந்தாள். சக்தியைக் கண்டதும் வியப்புக் காட்டிப் புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

"நீங்கள் கருணாவை மணந்து கொள்ளுங்கள்," என்றாள் அவள் மொட்டையாக.

"என்ன உளறுகிறாய்?"

"உளறவில்லை," என்றாள் சக்தி தீவிரத்துடன் "கருணா உங்களைக் காதலிப்பவள்."

அவன் பேசாமல் தோளைக் குலுக்கினான்.

"உம்... உங்களுக்கும் ஒரு பெண் வேண்டும்."

அவளை ஆழம் பார்த்துவிட்டு, "ஒரு பெண் இல்லை. நீதான் வேண்டும்!" என்றான் அவன் அழுத்தத்துடன்.

"இல்லை இல்லை..." என்றாள் சக்தி பதட்டத்துடன்.

இரு பெரிய மூச்சுகளை எடுத்துவிட்டு, பதட்டத்தைச் சமாளிக்க முயன்றபோதே தன் சக்தியின்மை அவளுக்குப் புரிந்தது.

அவளது உணர்ச்சிகளுக்கு ஒரு மதிப்பும் கிடையாதா? இது என்ன அநியாயம்?

ஆத்திரத்துடன், "உங்கள் விருப்பம் ஒன்றுதான் உலகத்தில் முக்கியம். பெண்களுடைய மனம் பற்றி ஒன்றுமே இல்லை அவ்வளவு?" என்று குற்றம் சாட்டினாள்.

கையில் இருந்த பேப்பரை பையில் வைத்து மூடிவிட்டு இன்னொரு பையை எடுத்துப் பிரித்தான் அவன். பிறகு நிமிர்ந்து, "இடையில் ஓர் இருபது நாட்களை அடியோடு மறந்துவிட்டுப் பேசுகிறாய்போல இருக்கிறதே!" என்றான் குரலில் சிறு கிண்டலுடன்.

முகம் சிவந்த போதும் விடாமல், "நான் கருணாவைச் சொன்னேன். அவள் மனதில் ஆசையை மூட்டிவிட்டு ஏமாற்றி விட்டாள்!" என்றாள் கோபமாக.

பொறுமை இழந்தவன் போல வேகமான மூச்சை வெளியிட்டான். "ஆசையைத் தூண்டும் விதமாக அவளிடம் நான் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசியதில்லை என்றால் நீ நம்பப் போகிறாயா?" என்று கேட்டுவிட்டு மேசைமேல் இருந்த வேலை மீது குறிப்பாக ஒரு பார்வை.

அவளது குறிப்பைப் பிடிவாதமாக உணர் மறுத்து, "மாட்டேன், நம்ப மாட்டேன்... நிச்சயமாக நம்ப மாட்டேன், கருணாவை நீங்கள் ஏமாற்றித்தான் விட்டீர்கள்!" என்று படபடப்புடன் குரலை உயர்த்திப் பேசினாள் சக்தி.

'ஹிஸ்டீரியா நோயாளி மாதிரிக் கத்துகிறேனோ?' என்று தொன்றியபோதும் அவளால் எதையும் அடக்க முடியவில்லை.

"இன்னொரு பெண்ணைப் பற்றிப் பேசுகிற ஒருவளிடம் ஆசையை எதிர்பார்த்த அவள் ஒரு முட்டாள். தானாக எதை எதையோ கற்பனை செய்து கொள்கிற முட்டாளைப் பற்றி எனக்கு எவ்வித அக்கறையும் இல்லை!" என்றான் அவன் குரல் இறுக.

"ஆமாம். மற்றவர்களைப் பற்றி உங்களுக்கு ஒரு அக்கறையும் கிடையாதுதான். உங்களுக்கு உங்களுடைய விருப்பங்கள் மட்டும்தான் முக்கியம். மற்றவர்கள் எப்படித் துடித்தாலும் என்னளவும் கவலை கிடையாது!" என்று வேகமாகப் பேசினாள் சக்தி. வெறி கொண்டவள் போலக் கத்தினாள் என்னுடன் சொல்லலாம்.

அவன் வேகமாக எழுந்து இரண்டு எட்டில் அவளை அணுகி அவளது தோளைப் பற்றினான்.

தீச்சுட்டாற் போலத் துடித்த அவளை, இலகுவாகத் தன் அணைப்பில் நிறுத்தி, "இரவும் பகலும் இருபத்து நானு மணி நேரமும் இப்படி உன்னை என் அணைப்பில் கொள்வதுதான் என் விருப்பம். ஆனால் உன் மனதை அனுசரித்தே பெரும் பாள்மை நேரம் விலகி இருக்கிறேன். மறக்காதே!" என்று கூறிப் பின் விடுவித்து விட்டுத் திரும்பிப் போய்த் தன் வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

சில நாட்களாகவே சக்திக்கு உடம்பில் எத்தனையோ துன்பங்கள்.

அடிக்கடி கண்களை இருட்டியது.

நெஞ்சில் பிசைந்தது.

வாய் கசந்து வழிந்தது.

பல நாட்களாகச் சரிவர உண்ணாமல் உறங்காமல் இருந்த தன் பயன் என்று நினைத்தான்.

மனதில் இருக்கும் வேதனைகள் போதாதென்று இது வேறா என்று எரிச்சல் வந்தது... இந்த எரிச்சல் வேதனை வெறுப்பு எல்லாம் மறந்து போக, சித்தார்த்தனுடைய வீட்டில் சக்திக்குச் சற்று ஆறுதல் தந்த புகலிடம் அவளது நூலகம்தான்.

அருமையான புத்தகங்கள் நிறைய இருந்தன.

அன்று அவளிடம் அகப்பட்டது. இராமனின் சிறு பிராயம்.

"கோசலை தன் மனிவயிறு வாய்த்தவனே தாலேவோ..." என்றவரிகளைப்படித்தபோது திடீரென்று அவளுக்கு மூச்சு நின்றது.

அதிர்ச்சியில் சில நிமிடங்கள் அவளுக்குச் சிந்திக்கக்கூட முடியவில்லை.

இந்த வெறுப்பிலும் அருவருப்பிலும்கூடப் பிள்ளை கனியக் கூடுமா?

கி

கீச்சி

நிச்சயம் இராது.

இருக்காது. இருக்காது என்று ஜெபம் போல ஆயிரம் தரம் சொல்லிக் கொண்ட போதும், அது அதுதான் என்பதற்கு உரிய காரணங்களை அடுக்கி வந்தது அறிவு.

தலை சுற்றல்.

காலை வேளைகளில் குமட்டல்.

சோர்வு.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாள் கணக்கு.

எத்தனையோ கதைகளில் சிறு அலட்சியத்துடன் படித்தது எல்லாம் இப்போது பூதாகரமாக நின்று தர்த்தனம் ஆடத் தொடங்கின.

இது குழந்தையேதான் என்பது மனதுக்குத் தெளிவானதும் கைகளில் முகம் புதைத்து வெகு நேரம் அழுதான்.

இதுதான் இனி வாழ்க்கை. இதிலிருந்து விடுதலை இல்லை. வாழ்ந்து தொலைப்போம் என்ற சலிப்பில் சற்றே நின்றிருந்த கண்ணீர் மீண்டும் பரவலாக ஓடியது.

மதிய உணவுக்கு என்று வீட்டுக்கு வருவது சித்தார்த்தனுக்கு வழக்கம் இல்லை.

ஆனால், மாலையில் வீடு திரும்பியபோது மனைவியின் முகம் அவனுக்குத் திகைப்பை அளித்தது.

முகமலர்ச்சியுடன் மாடரன் மனைவியாக அவனை அவள் வரவேற்றது இல்லைதான்.

என்றாலும், இப்படிச் கண் சிவந்து கண்ணிமை எல்லாம் வீங்கும் அளவு திடீரென்று என்ன நேர்ந்திருக்கக்கூடும்?

"என்ன?" என்றான் கவலையோடு.

"நான் டாக்டரிடம் போக வேண்டும்!" என்றான் அவள் மொட்டையாக.

கண்களில் கூர்மையும் ஓர் ஆவலும் பரவ, "ஏன்?" என்று கேட்டான் அவன்.

"அபார்ஷன் செய்ய!" என்று வெடித்தாள் சக்தி, மீண்டும் கண்ணீர் பெருக.

தெ.7

சிறு அமைதிக்குப் பிறகு, "ஏன் சக்தி, பெற்றுக் கொண்டால் என்ன?" என்றான் இதமாக.

"எதற்கு?" என்று சீறினான் சக்தி. "அழிவதற்கா? அழிப்பதற்கா? எதற்கு வாரிசு வேண்டும்?" என்றான் கொதிப்புடன்.

அவன் முகம் பாரையாயிற்று. "இரண்டில் ஒன்றுதான் பிறந்தாக வேண்டும் என்பதில்லை!" என்று திரும்பினான்.

"எப்படியானாலும் எனக்கு வேண்டாம்!" என்றான் சக்தி தீர்மானமாக.

அவன் நிதானமாக மீண்டும் அவள் புறம் திரும்பினான். அவளையே பார்த்து, "சக்தி! இரவும் பகலும் உனக்கு நான் காவல் இருக்க நேர்ந்தாலும் சரி இந்தக் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்ளத்தான் போகிறாய்!" என்றான் தாழ்ந்த குரலில் தெளிவாக.

11

சித்தார்த்தனின் அந்தக் குரலில் ஒரேயடியாகப் பதறிப் போனான் சக்தி.

மீண்டும் அவளுக்குத் தோல்வியா?

தாங்கமாட்டாமல் மீண்டும் கண்ணீர் பெருகலாயிற்று.

சட்டென முகம் இளக அவளை நோக்கி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான்.

ஆனால், உடனேயே வேறு எண்ணம் கொண்டவனாகத் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

அப்போது மட்டுமல்ல, இது விஷயமாக சக்தி எவ்வளவோ அவனிடம் சீறி, அழுது, ஆத்திரப்பட்டு வாதாடிப் பார்த்தும் தன் பிடிவாதத்தில் இருந்து அவன் மாறவே இல்லை.

விரும்பாமல் வெறுப்பில் வந்த குழந்தை ஊனமாகப் பிறக்கக் கூடும் என்று பயமுறுத்திக்கூடப் பார்த்தான்.

பாறையில் மோதி ஓய்வது போலக் கடைசியாக ஓய்ந்து போனான்.

ஒரு குழந்தை உருவாகும்போது முதல் மாதங்களில் ஒரு தாய்க்கு ஏற்படும் அத்தனை உபாதைகளும் சக்திக்கும் ஏற்பட்டன.

வேண்டாத பிள்ளை என்பதாலோ என்னவோ இந்தத் துன்பங்கள் சக்தியைப் பல மடங்கு அதிகமாகவே தாக்கின.

அவன் எவ்வளவோ உதவ முயன்றான். தலை சுற்றுகையில் இதமாகத் தாங்க வந்தான். குமட்டலின் போது நெற்றியைப் பிடிக்கக் கையை நீட்டினான். தலை பார்த்துடன் சோர்ந்து கிடக்கையில் இதமாக வருட முனைந்தான். ஆனால், அவனது உதவிகள் அத்தனையும் அவள் பிடிவாதத்துடன் ஒதுக்கினான்.

அவன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்த டாக்டரைக் கையைத் தொட்டுப் பார்க்கவும் அனுமதிக்கவில்லை.

"சில பெண்களுக்குத் தொடக்க காலத்தில் இப்படி ஒரு 'காம்ப்டெக்ஸ்' வருவதுண்டு, சித்தார்த்தன். பயப்பட வேண்டாம். இந்த மாத்திரிகளைக் கொடுங்கள். வாந்தி நிற்கும். தலை சுற்றலைக்கூட ஓரளவு தடுக்கும். தைரியமாக இருங்கள்," என்று புன்னகையுடனேயே விடைபெற்றுச் சென்றார் அந்த டாக்டர் அம்மா.

டாக்டர் தந்த மாத்திரைகள் கழிவு நீர்க்குழாயில் மறைந்தன.

முகத்தின் மேல் உள்ள கோபத்தில் கண்ணைப் பிடுங்கிக் கொண்டதாகச் சொல்வார்கள்.

தனக்காக அவன் பாடுபடுகிறான் என்பதை உணர்ந்தபோது அவனைப் பழி வாங்குவதற்காகவே டாக்டருடைய ஆலோசனைகளை அவட்சியப்படுத்தினான்.

"பார், உள்ளால்தான், உன் பிடிவாதத்தால்தான்..." என்று காட்டுவதற்காக வேண்டுமென்றே தன் துன்பங்களைப் பல மடங்காக்கிக் கொண்டு அவனை வருத்தும் முயற்சியில் தன்னையும் மிகுதியாகத் துன்புறுத்திக் கொண்டான்.

இரவு பகல் கண்ணீரிலேயே கரைந்தான்.

சிலநாள் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு அவனைத் தாய் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றாள் சித்தார்த்தன்.

எலும்பும் தோலுமாக இருந்த மகளைப் பார்த்து முதலில் கவங்கிய சீதைக்கு விஷயம் தெரிந்ததும் மெல்ல முகம் மலர்ந்தது.

"கடவுள் கிருபை!" என்று கன்னத்தைத் தொட்டு நெட்டி முறித்தாள்.

"நான் வேலையை முன்னிட்டு வெளியே செல்லும் நேரங்களில் சக்தியைச் சற்று கவனத்துடன் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்," என்று மகள் மீது அக்கறை காட்டிப் பேசிய மருமகன் முன்பு செய்த பிழைகள் எல்லாம் அடியோடு மறந்து போயின சீதைக்கு.

வேதளையோடு கிணற்றடிக் கல்வின்மீது அமர்ந்திருந்தாள் சக்தி.

தாயின் முக மலர்ச்சி அவளுள் மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்கியிருந்தது.

மகள் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்பதில் இவ்வளவு ஆனந்தப் படுகிறார்களே, இந்த அம்மா.

இந்தப் பிள்ளைக்குப் பின்னே மகளுக்கு எவ்வளவு அவமானம் நேர்ந்திருக்கக் கூடும் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாதா?

அந்த அளவுகூட யோசிக்கத் தோன்றாதா?

எப்படியோ, ஊர் உலகத்தின் முன்னே காட்ட ஒரு பிள்ளை என்று வந்துவிட்டால் போதுமோ?

தாயன்பு, பாசம் எல்லாம் இவ்வளவுதானா?

சக்திக்கு மனம் தவித்தது.

இப்படி ஒவ்வொன்றும் துன்பமாகவே இருப்பதை எண்ணியபோது, இதே தோட்டத்தில் அவள் சிட்டாய்ச் சிறகடித்த நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தன.

ஒருவேளை அந்த நாட்களை நினைவு கூர்ந்தால் மனதின் பளு இலகுவாகுமோ என்ற ஆவலில் கூறும் முற்றும் பார்த்தாள்.

கொடியாகக் கிடந்தது ராமபணம், ஒரு தோழி வீட்டில் வாங்கி வந்து நட்டு முன்று மாதங்கள் பொறுமையாக நீர் ஊற்றியபின், அதுமுதல் தளிர்விட்டது. மொட்டுவிட்டது. உள்ளங்கை அகலத்திற்கு நீள இதழ்கள் விரிந்து தோட்ட முழுமையும் மணம் பரப்பியது... நினைக்க நினைக்கக் கண்ணீர்தான் பெருகியது.

பின்புறமாகக் காலடி ஓசை கேட்டது.

சித்தார்த்தன்தான்.

எழுந்து செல்ல முயன்றபோது, இலகுவாக அவளது தோளைப் பற்றி அழுத்தி அமரவைத்து, "உட்கார் சக்தி," என்றான் அவன்.

"அழகான, அதேசமயத்தில் லாபகரமான தோட்டம்!" என்று பாராட்டினான்.

"சகித்துக் கொண்டிருந்தாயா, சக்தி?" என்று பேச்சுக் கொடுத்தான்.

பேச விரும்பமற்று உதடுகளை அழுந்த மூடிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் சக்தி.

அவன், "கேட்கிறேனே," என்று அழுத்தம் கொடுக்கவும், "பழங்கணக்குப் பார்த்தேன்," என்றான் வெறுப்புடன்.

"பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்ப்பது போல, இந்த இடத்தில் ஒரு காலத்தில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு இருந்தேன் என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். இன்று நரகமாக மாறிவிட்ட விசித்திரத்தை நினைத்து வருந்திக்கொண்டு இருந்தேன்," என்று கொட்டித் தீர்த்தபோதே மீண்டும் விழிகளில் நீர் பெருகலாயிற்று.

"சக்தி, என்ன இது, குழந்தைபோல், நீ அழுதால் உன் தாயார் வருத்தப்பட மாட்டார்களா?"

"எதிர்பார்த்தானே திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள், பட்டும்!" என்றான் விட்டேற்றியாக.

"சக்தி, உன் கோபத்தை எல்லாம் என்னோடு நிறுத்திக்கொள். எனக்குத் தெரிந்த அளவில் உன் தாயார் நியாயமான அளவு கூடச் சுகம் அனுபவித்தவர்கள் அல்ல; அவர்களை மேலும் மேலும் துன்புறுத்துவது தவறு!" என்றான் சித்தார்த்தன்.

"சைத்தான் வேதம் ஒதுகிறது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்," என்றான் சக்தி ஏளனமாக.

அவன் முகம் லேசாகச் சிவந்தது. "எதிர்பார்த்தேன் ஆனால் ஒதுவது யாராக இருந்தாலும், ஒதுப்படுவது வேதம் என்பதுதான்

முக்கியம் சக்தி. உன்னை இழக்க முடியாத காரணத்தினால் நான் ஒரு துன்பம் இழைக்க நேர்ந்தது. ஆனால் அதற்காக உன் தாயாரை மேலும் துன்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை," என்றான்.

மனதிற்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் அவன் பேச்சில் உண்மை இருந்தது சக்திக்குப் புரிந்தது.

இதே தாயாரை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்க வேண்டும் என்று மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது நினைவு வந்தது.

அம்மாவுக்கு அவளது வேதனை புரியவில்லை என்று நினைத்தாளே. ஒருவேளை வேறு ஒருவனுடன் இணையமாட்டாள் மகள் என்பதை உணர்ந்து, இவனோடாவது அவளது வாழ்வு மெல்ல மலர்ந்துவிடக்கூடும் என்று எண்ணியிருப்பார்களோ?

மகளின் வாழ்வு மலர இது ஒரு வாய்ப்புதான் இருக்கிறது என்று எண்ணி மனத்தில் உறுதியாக நின்றார்களோ?

ஆனால் வேரில் தீ வைத்தபின் மலர் எங்கிருந்து வரும்?

மீண்டும் கண் கலங்கியது சக்திக்கு.

வாயில் கதவு திறக்கும் ஒசை கேட்கவும், சட்டெனக் கண்களை அழுந்தத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தான் சக்தி.

பார்த்த அளவில் அவள் முகம் மேலும் வெளுத்தது.

ஏனெனில் வந்தவன் பலராம்.

மனைவியின் வேகமான மூச்சிழுப்பையும் முக வெளுப்பையும் உணர்ந்து, வாயில் புறம் தானும் பார்த்தான் சித்தார்த்தன்.

திறந்த கதவருகில் தயங்கி நின்றவனைக் கண்டதும், "பார் சக்தி, திருச்சி பலராமனா?" என்று ஊகித்துக் கேட்டான்.

சக்தியின் பதிவை எதிர்பாராமல், "மிஸ்டர் பலராம்! இங்கே வாருங்கள். நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம்..." என்று குரலும் கொடுத்தான்.

தினையுடன் திரும்பிய பலராமின் கண்கள் பெரிதாக விரிய மேலும் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு மெல்ல அவர்கள் இருந்த பக்கம் வரலானான்.

"வாருங்கள் மிஸ்டர் பலராம். உங்கள் பெற்றோர் எல்லாம் சுகமா?" என்று விட்டுக்கு உடையவனாக வந்தவனை விருந்தினனாகி வரவேற்றான் சித்தார்த்தன்.

தினையுடன், "நான்... நான் அத்தையைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்... வந்து... உங்களை எதிர்பார்க்க வில்லை..." என்று தடுமாறினான் பலராம்.

எந்தவிதப் பாதிப்பும் இல்லாமல் பிசிறிவிடச் சித்தார்த்தன் பேசுவதையும் பலராம் தினையுடையதையும் கண்ட சக்திக்கு ஒரு மாதிரி ஆயிற்று.

"அத்தையும், மாமாவும் வரவில்லையா, அத்தான்? குமார் எப்படிப் பரீட்சை எழுதியிருக்கிறான்? நன்றாகத்தானே?" என்று விசாரித்து அவனை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்ட இடம் அளித்தான்.

நன்றி கண்களில் துவங்க, "ஆமாம், சக்தி. முதல் வருப்பு எப்படியும் வரும் என்றான். சக்தி, இங்கு மாற்றலாகி வந்து இருக்கிறேன். ஆஸ்டலில் தனியாகத்தான் இருக்கிறேன். ஒன்றும் பிடிக்கவே இல்லை... அத்தையையாவது பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்," என்றான் அவன்.

"ஏன் அத்தான் இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம்? மாற்றல் வேண்டாம் என்று திரும்பிப் போக வேண்டியதுதானே!"

"சொல்லலாம் சக்தி. ஆனால் இதில் ஒரு சிக்கல். அத்தைக்கும் உனக்கும் உதவியாக நான் இங்கே இருக்க வேண்டும் என்று அம்மாவும் அப்பாவும் நினைத்து இங்கே மாற்றல் வாங்கச் சொல்லி, அப்படிச் கேட்டு வந்த மாற்றல் இது. இப்போது அவசியம் இல்லை. வேண்டாம் என்றால் மாற்றல் தர மறுத்து விட்டார்கள்..." என்று சொல்லாமல்விட வேண்டியதை எல்லாம் பேச்சு வாக்கில் சொல்லிக் கொட்டிவிட்டு, சக்தியின் முகம் போன போக்கைப் பார்த்து நாகைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றான் பலராம்.

தாம் கேட்க நினைத்ததைக் கேளாமலே அவர்கள் செய்தும் பலனின்றிப் போனதை எண்ணி வாயடைத்து நின்றான் சக்தி.

இவர்களின் முகங்களை லேசாகப் பார்த்துவிட்டு இயல்பாக, "என்ன கம்பெனியில் வேலை பார்க்கிறீர்கள் பலராம்? முடிந்தால் உங்களுக்கு மாற்றல் கிடைக்க ஏதேனும் செய்கிறேன். ஆனால் சென்னைக்கு மாற்றல் என்றால் அது பதவி உயர்வு என்ற நிலையில் இருக்கும், பெரிய அலுவலகத்தில் வேலை செய்து பெயரெடுப்பது என்றைக்கும் நல்வது. வந்தது வந்துவிட்டார்கள். கொஞ்சகாலம் இருந்துதான் பாருங்களேன்," என்றான் சித்தார்த்தன்.

"அப்பாவும் அப்படித்தான் எழுதுகிறார்... நீங்களும் அப்படியே சொல்கிறீர்கள். இது போலவே செய்கிறேன், சார்," என்று பணிந்து பேசினான் பலராம்.

ஏற்கெனவே சித்தார்த்தன் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலச் சக்திக்கு ஒரு பிரமை இருந்தது.

இப்போது அவன் என்னவோ பெரியமனிதன் போலவும் அவனிடம் பணிந்து போகும் சின்னப் பையன் போலவும் பலராம் நடந்து கொண்டது அவளுக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

பலராமும் அதை உணர்ந்தவன் போல நிமிர்ந்து, "நான் அதை யைத்தான் பார்க்க வந்தேன்," என்றான் சற்று விரைப்பாக.

"ஓ! சென்று வாருங்கள் பலராம், அனேகமாக அவர்கள் பின் கட்டில் சமையல் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று நினைக்கிறேன். இல்லையானால், நீங்கள் வெளிக்கதவைத் திறந்த போதே கவனித்திருப்பார்கள். நீங்கள் செல்லுங்கள். நாங்கள் சற்றுப் பொறுத்து வருகிறோம்," என்று நடக்க முயற்சித்த சக்தியின் கையைப் பற்றித் தன்னுடன் நிறுத்திக் கொண்டான் சித்தார்த்தன்.

உரிமையுடன் பற்றியிருந்த கரத்தை ஆத்திரத்துடன் உறுத்து விழித்துவிட்டு வேகமாக வீட்டை நாடிச் சென்று மறைந்தான் பலராம்.

"பாவம்! பெற்றோர் மடியிலே வளர்ந்த பிள்ளை!" என்று முறுவலித்தான் சித்தார்த்தன்.

பாவம்! தங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கத்தான் செய்கிறான் என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட சக்திக்கு ஆத்திரம் வந்தது. "பிள்ளை எல்லோருக்கும் உங்களைப் போலத் தனிக்காட்டு ஞானவாக வளரும் பா... பாக்கியம் கிடைக்குமா?" என்றான் அந்த வாக்கியத்தில் ஓர் அழுத்தம் கொடுத்து.

அவன் சற்றும் கவங்காமல், "அது பாக்கியம் அல்ல, சக்தி. ஆனால் நான் சொன்னது போல என்னிடம் நீ எவ்வளவு கோபமாக வேண்டுமானாலும் பேசலாம்," என்று மறு கரத்தால் அவளது கன்னத்தை மெல்ல வருடினான்.

சட்டென அவன் கையை விலக்கிவிட்டுச் சினத்துடன் வேகமாகத் திரும்பிச் செல்ல முயன்றான் சக்தி.

திரும்பிய வேகத்தில் தலை சுற்றிக் கீழே விழப்போனான்.

விழாமல் அவளைக் கைகளில் தாங்கி, "உடல் நிலையைக் கூடத் தெரியாத வேகமா?" என்று கடிந்தான் அவன், கணவனாக.

ஆதரவாக அவள் கரத்தைப் பற்றி மெல்ல நடத்தியபடி, "இந்த வேகத்துக்கும் பலராமனுக்கும் எப்படிப் பொருந்தும்? பாவம். இரண்டே நாளில் தலையாட்டிப் பொம்மையாகிப் போயிருப்பான். அந்த மாதிரி அசிக்மான் நிலையில் இருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியதற்காக என்றேனும் ஒருநாள் அவன் எனக்கு நன்றி சொல்லத்தான் வேண்டும்!" என்று கூறித் தன் பல்வரிசை தெரிய மெல்லச் சிரித்தான்.

கோபமும் எரிச்சலும் வந்தபோதிலும், சக்தியால் மறுத்துப் பேச முடியவில்லை.

கணவன் சொன்னது நினைவில் இருக்கவும், தாயைக் கவனித்துப் பார்த்தான் சக்தி.

முன் ஓரமெல்லாம் மிகுதியாக நரைக்கத் தொடங்கியிருந்த தலையும், குழிக்குள் போயிருந்த கண்களுமாகப் பதினைந்து வயது ஏறியிருந்த தோற்றம் அவன் மனதை உருக்கியது.

சீதையின் முன்னிலையில் - அப்போது கணவனிடம் சிரித்துப் பேச முடியாவிட்டாலும் ஓரளவு தன்னை அடக்கியே நடந்து கொண்டான்.

ஆனால் அதுவே பெரும் முயற்சியாகத் தோன்றவும் இரண்டே நாட்களில் கிளம்பிவிட்டான்.

எது எப்படி ஆனாலும் தாயார் இனிமேல் சற்று நிம்மதியாக இருப்பாள் என்று தோன்றியது.

திரும்பிச் செல்லும்போது அவன் நன்றி தெரிவித்தான்.

ஏன் என்று கேட்கவில்லை, சக்தி. ஆத்திரத்துடன், "நான் மிகுதம் அல்ல, அதோடு அவர்கள் என்னுடைய தாயார்!" என்று பதில் இறுத்தான்.

கூடவே, "மற்றவர்களின் வேதனைகள் பற்றி, உங்களுக்குக் கூடவா அக்கறை?" என்று இகழ்ச்சியாக உதட்டை வளைத்தாள்.

பாதையில் இருந்து பார்வையைத் திருப்பாமலே, 'என் விஷயம் என்று வரும்போது மற்றவர்களை நான் மதிப்பது இல்லைதான். ஆனால் அவசியமற்று அடுத்தவர்களைப் புண்படுத்துவதும் என் வழக்கம் அல்ல!' என்றான் அவன்.

"ரொம்பவும் உயர்ந்த குணம்!" என்றாள் சக்தி குத்தலாக.

அவன் தோளைக் குலுக்கினான்.

இதே கோபம் வருத்தம், எரிச்சல் இகழ்ச்சியினூடே மேலும் முன்று மாதங்கள் கழிந்தன.

சக்திக்கு அடிவயிறு சற்றே வெளிப்படையாகத் தெரியத் தொடங்கியது. அப்போது சித்தார்த்தனுடைய உறுதியான உள்ளம் முதல் தடவையாக அதிர்ந்தது.

ஐந்தாம் மாதம் தொடங்கியதும், பிடிவாதமாகச் சக்தியை டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்றான் சித்தார்த்தன்.

அவள் முன்போலவே அலட்சியப்படுத்தி மறுக்க முயன்றபோதும் அவன் விடவில்லை.

அவளையே பார்த்து, "சக்தி! நீ தானே டாக்டரிடம் கட்டாயம் உடலைச் சோதனை செய்து கொள்ளப் போகிறாய்!" என்றான் தாழ்ந்த குரலில் தெளிவாக.

அந்தக் குரல் நெஞ்சில் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய போதும் சக்தி முன்போல் பயந்து விடவில்லை.

இந்தச் சில மாதங்களில் அவன் அவளுக்கு வெகுவாக விட்டுக் கொடுத்து, அவள் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து விலகி இருந்தது எல்லாமாக அவளிடம் ஒரு தைரியத்தை உருவாக்கி இருந்தன.

அந்தத் தைரியத்துடன் தலையை நிமிர்த்தி, "முடியாது என்றால்..." என்று கேட்டாள்.

அவன் அமைதியாகவே, "சக்தி! முன்பு டாக்டர் வந்தபோது பெற்ற வெற்றியை எண்ணிப் பேசுகிறாயா? அப்போது இதன் தொடக்க காலம். புதுமையின் மனமும் உடம்பும் அவை பாயும் சமயம். வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று டாக்டர் உமா சொன்னாள். 'ஆனால் ஐந்தாம் மாதம் அவையெல்லாம் குறைத்து மறைத்துவிடும். மேலும் ஏதாவது சிக்கல் இருந்தாலும் அப்போது தெரிந்து சொல்வது நல்லது!' என்றும் சொல்லியிருந்தாள். அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன், சொல்வதைக் கேள்!" என்று எடுத்துக் கூறினான்.

"மறுத்தால் என்ன செய்து விடுவீர்களாம்? கையையும் காலையும் கட்டியா சோதனை செய்வீர்கள்!" என்றாள் சக்தி துடுக்காக.

அவள் அருகில் நெருங்கி, மெல்லச் சொன்னாள் அவன். "இங்கே நீ முதல் தடவையாக வந்த நிலைமை மறந்து விட்டதா?"

திசைத்து விழித்தவளின் கூந்தலை மென்மையாக வருடி, "நீ புத்தியோடு நடந்து கொண்டால் அதெல்லாம் அவசியமற்றுப் போய்விடும்!" என்றான் மெல்லவே.

அந்த மெல்லிய குரலுக்கு இரும்பு வலு உண்டு என்பதை அனுபவத்தில் கண்டிருந்த சக்தி வேறு வழி காணாமல் அவளோடு டாக்டரிடம் சென்றாள்.

பரிசோதனை செய்த டாக்டர் உமா, பிள்ளை வளர்ச்சி சரியாக இருப்பதாகச் சொன்னாள்.

எதற்கும் ஒரு "எக்ஸ்ரே" படம் எடுத்துப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்றாள்.

மறுநாள் எக்ஸ்ரே ரிசல்ட்டை அறிய மீண்டும் சென்ற போது தான் முதல் தடவையாகச் சித்தார்த்தன் அதிர்ந்தான்.

"பாருங்கள் சித்தார்த்தன். இது உங்கள் மனைவியின் வயிற்றுப் பகுதி." என்று படத்தைப் பிரேமில் போட்டு ஒளி பாய்ச்சிக் காட்டினார் டாக்டர் உமா. "இங்கே கிண்ணம்போல அமைந்து இருக்கும் இந்தப் பகுதி வழியேதான் குழந்தை வெளி வரவேண்டும். இந்தப் பாதிக்கும் மறுபாதிக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது பாருங்கள் இந்தப்பக்கம் ஒரே எலும்பாக உறுதியாக இருப்பது, மறுபுறம் இரண்டாகப் பிரிந்து அதிலும் ஒன்று பலவீனமாகத் தெரிகிறது அல்லவா?"

"இதனால் ஆபத்தா டாக்டர்?" என்று அவசரத்துடன் குறுக்கிட்டான் சித்தார்த்தன்.

"யாருக்கு வந்த விருந்தே!" என்று அதுவரை அமர்ந்திருந்த சக்தி சற்று சுவாரசியத்துடன் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

"ஆபத்து? விஞ்ஞானம் வெகுவாக முன்னேறி இருக்கும் இந்த நாளில் ஆபத்து என்று என்ன இருக்கிறது சித்து? சிசேரியன் பண்ண வேண்டியிருக்கும் அவ்வளவுதான்... மற்றப் படி..."

"மற்றப்படி..."

"வலி அதிகம் ஏற்படுமூன் அதைச் செய்ய வேண்டும், சித்தார்த்தன்."

"காரணம்?"

"அந்த எலும்பு பலவீனமாக இருப்பது தெரிகிறது அல்லவா? இயற்கைப் பிரசவத்தின் போது வெளிவரத் துடித்துக் கொண்டு பிள்ளை மூட்டும்போது இந்த எலும்பு தாங்காது. விரிந்து கொடுக்குமூன் உடைந்துவிடும். அது உடனே சிறுநீரக வழிக்குச் சேதம் உண்டாகும். சக்தியின் உயிருக்குக்கூட மிகுந்த ஆபத்தை விளைவிக்கும்."

"டாக்டர்...?" என்று கூறியபடி எழுந்து நின்றான் சித்தார்த்தன்.

ஆச்சரியமாக அவனைப் பார்த்துவிட்டு, "அதற்குத்தான் அவசியம் இல்லையே சித்து. ஏன் பதற வேண்டும்?" என்றார் டாக்டர் இதமாக.

பதட்டத்துடன், "டாக்டர்! அந்த எலும்பை வலுப்படுத்த வழியில்லைவா? அல்லது அப்புறப்படுத்தி விட்டால் என்ன இது... இது இவளுக்கு ஏன்?... அல்லது எல்லோருக்கும் இப்படித்தான் இருக்குமா?" என்று கேட்டான் சித்தார்த்தன்.

"பொதுவாக இப்படி இருப்பது இல்லை. சக்திக்கு வித்தியாசமாக அமைந்து விட்டிருக்கிறது!" என்று சக்தியைப் பார்த்து முறுவலித்தார் டாக்டர்.

இவர்கள் இருவரும் மிகப் பழகியவர்கள் போலப் பேசிக் கொள்கிறார்களே என்று நினைத்தான் சக்தி. 'சித்து! உமா...'

டாக்டர் தொடர்ந்து பேசவும் அவசரமாகக் கவனிக்கலானாள். "சில பேருக்கு ஆறு விரல்கள் இருப்பதைப்போல இங்கே அதிகப்படி எலும்பு, மார்பு எலும்புகளில்கூட அதிகப்படி எலும்பு இருக்க நான் பார்த்திருக்கிறேன்! படைப்பு விசித் திரங்களில் இதுவும் ஒன்று," என்றார் டாக்டர் அமைதியாக.

"ஓ! ஓ!"

“சித்து, நீங்கள் இப்படிச் சலங்கக் காரணம் இல்லை. அவளைத் தெரியமாக வைத்துக் கொள்வதைவிட்டு விட்டு...” என்றார் டாக்டர் கடிவது போல்.

பிரமையை அகற்றுவது போலத் தலையைக் குலுக்கிவிட்டுக் கொண்டான் அவன்.

“இல்லை டாக்டர்... சக்திக்கு இந்த வலியை இளம் காணத் தெரியாது போனால், என்ன ஆகும் என்று ஒரு கணம். ஓ...”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது சித்து. அந்த வலி எப்படித் தொடங்கும் என்பதில் இருந்து சக்திக்கு நன்றாக உரை ஏற்றி விடுகிறேன். கவலையே தேவையில்லை. ஏன் சக்தி, டைப் பண்ணித் தந்து விட்டுமா?” என்று சிரித்தார் டாக்டர்.

முதன் முதலாக வாயைத் திறந்து, “வேண்டாம்,” என்று பதில் கூறிவிட்டு வேகாக முறுவலித்தான் சக்தி.

“சித்து தலைகுப்புற விழுந்து கிடப்பது ஏன் என்று இப்போது தெரிகிறதா!” என்று கேவியாகப் பேசி வழியனுப்பி வைத்தார் டாக்டர்.

வீடு வந்து சேரும் வரையில், சித்தார்த்தன் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

வழக்கம்போல் தன் அறைக்குள் ஒடுங்கச் சக்தி சென்ற போது, அவனும் அவள் பின்னாலே வந்தான்.

அவளது கைகளைப் பற்றி, “சக்தி! உனக்குப் பயம் இல்லை யாம்மா?” என்று கரிசனமாகக் கேட்டான்.

அவன் கைகளை விலக்கியபடி, “இல்லை,” என்றான் சக்தி கருக்கமாக.

“சக்தி... சக்தி. இந்த வலி எப்படி இருக்கும், எங்கே வலிக் கும் என்றெல்லாம் டாக்டர் உனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லித்

தருவார். கவனமாகக் கேட்டு எவத்துக்கொள் எதற்கும் உன் தாயாரிடமும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள். அலட்சியமாக இருந்து விடக்கூடாது சக்தி. முதல் வலி எடுத்தவுடனேயே சொல்லி விடவேண்டும். தாமதமானால் தானே ஆபத்து என்று டாக்டர் சொல்லுகிறார். நாம்தான் முதலிலேயே பார்த்துவிட்ட வாமே. முதல்வலி... ஏன் வலிக்கிற மாதிரி இருந்தால் கூடச் சொல்லிவிட வேண்டும். சரிதான் சக்தி?”

குரல் நடுங்க, அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சக்தியின் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் அகன்றன.

அவன் அறிந்த வரையில், அவன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டுகிறவன் அல்ல.

இந்த நடுக்கம், பதட்டம் எல்லாம் அவனிடம் அவள்கண்டவை அல்ல.

ஒரே ஒருதடவை அவன் சற்றே பதட்டமாக அதைக்கடப் பதட்டம் என்று சொல்ல முடியாது - ஓர் அவசரத்துடன் பேசினான் என்றதான் சொல்லலாம்.

கெஞ்சுவது அறியாத ஒன்று.

அவளது நடுக்கங்களையும் பதட்டங்களையும் எந்த விதமான பாதிப்பும் இன்றிப் பார்த்திருந்தவன்.

அவன் இன்று பதைப்புடன் பேசுகிறான்.

அவளது கெஞ்சலுக்கு மதிப்புத் தராதவன்.

அவனிடமே கெஞ்சுகிறான்!

இந்தத் தலைகீழ்த்தனத்தில் சக்திக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

மிகுந்த தவிப்புடன் சொல்லிக்கொண்டு இருந்த அவனுக்குச் சக்தியின் சிரிப்பு திகைப்பூட்டிற்று. "ஏன் சிரிக்கிறாய் சக்தி? ஏன்... ஏன்? சிரிக்காதே சக்தி!" என்றான் மேலும் பதறிப்போய்.

வெகு நாட்களுக்குப் பின்னால் வாப்பிட்டுச் சிரித்த சக்திக்கு நிறுத்தவே முடியவில்லை.

சிரிப்பின் ஊடே திணறியபடி, "பூனைக்கும் காலம் வருகிறது!" என்றவளுக்கு மேலும் மேலும் அலைமேல் அலையாகச் சிரிப்பு பொங்கியது.

சற்றுநேரம் பிரமித்து நின்றான் சித்தார்த்தன்.

பிறகு மனைவியைப் பிடித்து லேசாக உலுக்கி, "இதற்கு என்ன ஆத்தம்?" என்று கேட்டான்.

ஒருவாறு சிரிப்பை நிறுத்தினாள் சக்தி. அவள் கண்களை நேராகச் சந்தித்து, "மெய்யாகவே புரியவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

அவன் முகம் வெளுப்பதை ரசித்துப் பார்த்தபடி, "கீக்கிரமே நிம்மதியாகச் சாகப் போகிறேன்!" என்றான்.

அவள் கைகளைப் பற்றி, "இது என்ன மடத்தனம், சக்தி?" என்று கலங்கினாள் அவன்.

அவள் தோளைக் குலுக்கினாள்.

"இதில் உங்களுக்கு என்ன நஷ்டமாகிவிடப் போகிறது. அந்த டாக்டர் உமாவையே மணந்து கொள்ளலாம்!" என்றான் கிண்டலாக.

"உளறாதே. அவள் என் நண்பனின் மனைவி, எங்கனோடு சேர்ந்து படித்தவளும் கூட இதற்குப் போய்... அதைவிட்டு சக்தி. சாவு என்பது விளையாட்டல்ல, புரியாமல் பேசாதே!" என்றான் வேகமாக.

"புரிந்துதான் பேசுகிறேன்!" என்றான் அவன் தெளிவாக.

நம்ப முடியாதவன் போலத் தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டான் அவன். பிறகு நிமிர்ந்து, "இதற்கு நான் விடமாட்டேன்!" என்றவன், அன்றே அவளை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் உமாவிடம் சென்றான்.

"இந்தக் குழந்தை வேண்டாம், உமா. எப்படியாவது அழித்துவிடு!" என்று பதறினான்.

"ஹேய்! இது என்ன அசட்டுத்தனம், சித்தார்த்தன்!" என்று வியந்தார் அவர்.

ஏன் என்று விளக்கமுடியாமல், "வேண்டாம் உமா!" என்று திரும்பிச் சொன்னான் அவன்.

திகைப்புடன் சக்தியிடம் திரும்பினார் டாக்டர்.

செல்லக் கோபம் காட்டிக் கணவனை முறைத்துவிட்டுக் கள்ளம் குழிய டாக்டரிடம் சிரித்தாள் சக்தி.

"எனக்கு வேண்டும், டாக்டர்!" என்றான் இனிய குரலில்.

மீண்டும் சித்தார்த்தனிடம் திரும்பி, "ஐந்து மாதம் ஆகிவிட்டால் குழந்தை முழு உருப்பெற்றுவிட்ட ஒரு தனி உயிர் சித்து. அதை அழிப்பது என்றால் உயிர்க் கொலை. இது புரியாமல் பேசக்கூடாது!" என்று கடிந்தார் டாக்டர் உமா.

"சக்தியைவிடக் குழந்தை பெரிதல்ல, உமா."

"இருவருக்குமே ஒன்றும் நேரப் போவது இல்லை. ஆகையால் ஏன் வீணாக அலட்டிக்கொள்ள வேண்டும்?" என்று கேட்டார் டாக்டர்.

"விஷயம் புரியாமல் பேசுகிறாயே, உமா." என்று சித்தார்த்தன் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டவரிடம், பதில் சொல்ல முடியாமல், அவன் திணற, அதை ரசித்தபடி "வலியைச் சரி வரப் புரிந்து கொள்ளாமல், சொல்லாமல் விட்டு விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறார், அதைக் கொஞ்சம் விளக்கிச் சொல்கிறீர்களா, டாக்டர்?" என்று கேட்டாள் சக்தி.

"புரியாமல் ஏன் போகும்? கேளுங்கள் சக்தி. முதலில் இடுப்பில் கிட்டி போட்டது போல பிடிப்பு வரும். அதில் இருந்தே கண்டு கொள்ளலாம்..." என்று தொடங்கிப் பிள்ளை வலியைப் பற்றி விளக்கினார் டாக்டர்.

ஆனால் நண்பனின் முகம் தெளியாததைக் கண்டு, "இன்னமும் பயமா சித்து? வேண்டுமானால், ஒன்பதாம் மாதம் முடிகையில் பிள்ளை பிறக்க வேண்டிய சமயத்துக்கு ஒருவாரம் முன்பாகவே சிசேரியன் செய்து விடலாமா?" என்று கேட்டார்.

"அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்," என்று பாய்ந்தான் சித்தார்த்தன்.

"வேண்டாம், டாக்டர்!" என்றாள் சக்தி. தெளிவாகக் கணவனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, "இவர் படும்பாட்டைப் பார்த்தால் இனி ஒரு பிள்ளை என்பது இராது என்று தோன்றுகிறது. இந்த வலி, இதெல்லாம் அடியோடு தெரியாமல் போய்விடுமே. அதெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள ஆசையாக இருக்கிறது டாக்டர், அதனால் வலி எடுத்த பிறகே பார்த்துக் கொள்ளலாம்," என்று பசப்பினாள்.

"ராட்சசி!" என்று முணுமுணுத்தான் சித்தார்த்தன்.

உமாவும் சிரித்தபடி, "அவள் விருப்பம் போலவே விட்டு விடுங்கள் சித்து. பெண் மனம் பெண்ணுக்குத் தெரியும். அதனால் சொல்கிறேன்," என்றார்.

"அதைப் பிறகு பார்ப்போம்," என்று திளம்பிவிட்டான் அவன்.

விட்டில் தனிமையில் எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்தான்.

ஆனால், அவன் பிடிவாதமாக, "இருபத்து நானு மணி நேரமும் விழித்திருந்து காவல் இருக்க நேர்ந்தாலும் சரி, இந்தக் குழந்தையை இடையில் நான் விடப் போவதில்லை. கூடவே சாவையும் விடப் போவதில்லை!" என்றான்.

முதலில் செய்வது அறியாது திணறிய அவன் முகத்தில் அவன் முதலில் கண்ட பார்வை பரவுவதைக் கண்டான் சக்தி.

எண்ணம் நிறைவேறுவது ஒன்றே குறியாக, எந்த வழியையும் கடைப்பிடிக்கத் துணிந்தவனாக-

ஏதோ பேசத் தொடங்கியவனை, "ஒரு வார்த்தை!" என்று நிறுத்தினாள் அவள்.

"பழைய மாதிரி மயக்க மருத்தினாலோ, வேறு எந்த வகையினாலுமோ... அவ்வது இயற்கையாகவே நேர்ந்தாலுமோ - எந்த வழியில் இந்தக் குழந்தை இடையில் அழிய நேர்ந்தாலும் சரி, அதன் பிறகு என் உயிரை ஒவ்வொரு கணமும் நீங்கள் கட்டிக் காக்கும்படி ஆகிவிடும். கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்," என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

அவன் வெறித்துப் பார்த்தான்.

"புரியவில்லை? பிளக்கில் கை வைக்கிறேனோ, மொட்டை மாடியிலிருந்து குதிக்கிறேனோ, கயிற்றில் தொங்குகிறேனோ..."

ஓர் எட்டில் அவளை அணுகி, இறுக அணைத்து, "பாவி... என்னவெல்லாம் பேசிவிட்டாய்! பாவி... பாவி... பாவி!" என்று தவித்துப் போனான் அவன்.

அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள் அவள்.
மூன்பொரு நான், "என்னவெல்லாம் செய்து விட்டாய், பாவி!" என்று தான் தவித்தது நினைவு வந்தது.

அதே அளவு வேதனையை இன்று அவளும் அனுபவிக்கிறாளா?

அதே அளவு துன்பம் இம்மி குறைபாடில் இப்போது அவளையும் துடிக்க வைக்கிறதோ?

பழிக்குப் பழி வாங்குவது என்பது எவ்வளவு இனிமையான உணர்வு என்பதை அவள் ஆனந்தமாக அனுபவிக்கத் தொடங்கினாள்.

13

வீடு திரும்பிய பின் சித்தார்த்தன் சக்தியிடம் எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தான்.

தொழில் ரீதியில் எத்தனையோ வெற்றிகளைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த அவனது வாதத் திறமை சொந்த மனைவியிடம் பயனின்றி அடிபட்டுப் போனது.

"உன் காலில் வேண்டுமானாலும் விழுகிறேன். சக்தி! இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு!" என்றான் அவன்.

அவன் கண்களைக் குரோதத்துடன் பார்த்து, "நானும் ஒரு நாள் உங்கள் காலில் விழுந்து கேட்டேனே. கெஞ்சினேனே. அன்று அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்தீர்களா?" என்று குத்தினாள் சக்தி.

அவள் முகம் கலங்குவதைக் கண்டு அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

கொஞ்சம் சமாளித்துக் கொண்டு, "எனக்காக மட்டும் அவ்வளவு சக்தி. அன்று உனக்கும் நன்மை செய்வதாகவே எண்ணினேன்..." என்றவன், சக்தியின் இகழ்ச்சியான சிரிப்பைக் கவனியாதவன் போல மேலே தொடர்ந்தான். "சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பிடிவாதம் செய்தாய் என்று நினைத்தேன். பலராமம் மணந்தால் உனக்கு எந்தவிதமான வசதியும் கிட்டாது; இதே போல் வேலைக்குப் போய் வந்து செலவில் சிக்கனம் பிடித்துக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க நேரிடும் என நினைத்தேன். இவ்வளவு செல்வத்தையும் உனக்கு உரிமையாக்கி உன்னைக் கூடபோகத்தில் மூழ்கடித்து மகிழ்ச்சியாக வாழவைக்கவே நினைத்தேன். எதையும் சீர்தூக்கிப் பாராமல் நீ மறுத்ததால் சிறு குழந்தைக்கு மருந்து புகட்டுவதுபோல, உன் மகிழ்ச்சிக்காகவும் தான் அன்று அப்படி நடந்து கொண்டேன்!"

அவனை ஏளனமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சக்தி.

"உங்கள் அளவு பணம் இல்லாதவர்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியே அறியாமல் துக்கத்தில் துடிப்பதாகவா நினைக்கிறீர்கள்? என்ன முட்டாள்தனம்!" என்று வெகுவாக அதிசயித்தாள்.

அவளது கேலி, குத்தல் எதையும் கவனியாதவன் போல அவன் பேசினான். "நீ பலராமைக் காதலித்திருந்தால்கூட இந்தப் பிடிவாதத்திற்கு அர்த்தம் இருக்கலாம். ஆனால்... அது இல்லையே..."

"காதலிக்கிறேன் என்று நெற்றியில் எழுதி ஒட்டிக் கொண்டா திரிவார்கள்!" என்று துடுக்காகக் குறுக்கிட்டாள் சக்தி.

"இல்லைதான். ஆனால், உனக்கு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகிற முகம் கொஞ்சமாவது அறிந்து கொள்ள முடியாமலா போகும். இப்போதுதான் சொல்வேன். நீ பலராமைக் காதலித்தாயா என்று? என்னை வேதனையுறச் செய்ய வேண்டும் என்